

των γυναικών ως συγγραφέων, εκφέρει και εδχην και μετ' αὐτῆς τὴν πεπρωμένην, καθ' ἃ τὸ μυστήριον καὶ ἡ πόλη- σις τείνουσι νὰ καταστῶσι προσόμια τῶ γυναικείου καλὰ- μου. Ὡστε κατὰ τὸν ἀκαδημαϊκὸν τοῦτον οἱ Catulle, οἱ Musset, οἱ Dickens, οἱ Tolstoï καὶ Balzac θὰ ἦσαν ἐκτετακτοὶ ἐμφανίσεις ἐν τῷ φιλολογικῷ ὄριζοντι.

Η Revue Générale des Sciences καθέρισε διὰ τὰς ἐπιστημονικὰς αὐτῆς ἐκδρομὰς τὸ ἀτυμόλιον Ile de France καταλλήλως διασκευασθέν. Ἡ προσεχὴς ἐκδρομὴ ὠρίσθη διὰ τὴν προσεχῆς φθινόπωρον. Τὸ Ile de France θὰ καταπλεύσῃ ἐκ Μασσαλίας τῆ 14 Σεπτεμβρίου (ν. ἡμ.) καὶ θὰ διελθῇ διὰ τῶν ἐξῆς χωρῶν: Χανία, Κνωσσός, Ἀλικαρνασός, Ἐ- φεσσός, Ἀϊδίνιον, Λαοδίκαια, Ἱεράκις, Σμύρνη, Μαγνη- σία, Πέργαμος, Μιτυλήνη, Ἄθως, Τριφάς, Προῦσα, Κων- σταντινούπολις, Ζάκυνθος. Τῆ 8 δὲ ὀκτωβρίου θὰ ἐπανα- κάμψῃ εἰς Μασσαλίαν.

Η Ἰσπανία ἀπώλεσεν ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Nunez de Arce ποιητοῦ τῶν Πολεμικῶν κραυγῶν ἓνα ἐκ τῶν μεγαλειτέρων τῆς ποιητῶν.

Καθ' ὃν χρόνον ὁ Maeterlinck ἐλάμβανε διὰ τὴν Monna Vanna τοῦ τὸ βραβεῖον τῆς δραματικῆς φιλολο- γίας, ἐπερ ἀπονέμεται ἐν Βρυξέλλαις κατὰ τριετίαν, ἀνε- καλύπτειτο ὅτι τὸ ὄραμα τοῦτο δὲν ὀφείλεται εἰς τὴν ἄμε- σον αὐτοῦ ἐμπνευσιν. Τῷ ὄντι οἱ Ἀγγλοὶ κριτικοὶ διαχυ- ρίσθησαν ὅτι μίαν ὑπόθεσιν τῆς Βάννας ὁ Maeterlinck ἠ- ρύσθη ἐκ τινος ποιήματος τοῦ Browning. Σήμερον ὁμως νομίζουσιν ὅτι ὁ ποιητὴς ἐνεπνεύσθη ὑπὸ τινος μικρᾶς εἰ- κόνος ἀγνώστου ζωγράφου ἐκτεθειμένης ἐν τῷ μουσείῳ τῆς Ἀμβέρστς. Ἡ ὀθόνη αὕτη παριστάνει γυμνὴν γυναῖκα ἱ- σταμένην ἐνώπιον ἀνοικτοῦ παραθύρου ἀπὸ τοῦ ὁποίου δια- κρινεῖται κεφαλὴ ἴππου καὶ οἰκίαι μετὰ κλειστῶν παραθύ- ρων. Ὁ κατάλογος δὲ τοῦ μουσείου δίδει τὰς ἐξῆς πληρο- φορίας. Φλαμανδικὴ τις πόλις ἐπολιορκεῖτο ὑπὸ τινος Ἰ- σπανοῦ στρατηγοῦ, ὅστις εἶχεν ὑποσχεθῆ νὰ ἄρῃ τὴν πο- λιορκίαν εἰς τὴν σύζυγον τοῦ δημάρχου ἤρχετο ἐν τῇ σκηνῇ τοῦ γυμνῆ. Ἡ γυνὴ ἐξετέλεσεν ὅτι εἰς τὸν στρατηγὸν ἐπαί- νετο ἀδύνατον. Ἀλλ' οἱ κάτοικοι εἶχον κλείσει ὅλην τὰ πα- ράθουρα τῶν οἰκιῶν των, οὕτως ὥστε οὐδεὶς ἠδυνήθη νὰ ἴδῃ τὴν ἠρωϊκὴν γυναῖκα. Ἡ ὑπόθεσις αὕτη ἀπαντᾷται καὶ παρὰ τῷ Sosef Sauff. Λέγεται δὲ ὅτι ἡ Λαίδη Godiva ἠ- πὲρ ἔβην ἠρωϊκῶς παρμολοῦ ἐπεισοδίου ἐξυμνισθέντος ὑπὸ τοῦ Tennyson καὶ ἀπεικονισθέντος ὑπὸ τοῦ Leifeng ἐν πε- ριφήμῳ εἰκόνι.

Τίνες εἶναι αἱ μᾶλλον γνωσταὶ σύγχρονοι προσωπι- κότητες; Ἡ Tageblatt τοῦ Βερολίνου ἔκαμαν εἰδικὴν πρὸς τοῦτο ἔρμουν παρὰ τῆς ἀναγνώστιας τῆς, καθ' ὅς ἐπεταῖδι οἱ περιφημότεροι ἄνδρες τῆς ἐποχῆς μας εἶναι οἱ ἐξῆς: Tolstoï, Mommsen, Marconi, Ibsen, Edison, Nansen, Rontgen, Menzel, Koche καὶ Γουλιέλμος ὁ Β' τῆς Γερ- μανίας.

Ο ἀριθμὸς τῶν ἐν Γερμανίᾳ φοιτητῶν ἡλαττώθη ἀπὸ 1200 εἰς 877 καὶ τοῦτο ὡς ἐκ τῆς ἀπορᾶσεως τῶν πανεπιστημιακῶν συμβουλίων, ἐξ ἧς ἡ παραδοχὴ θηλυκῶν φοιτητῶν κατέστη δυσκολωτάτη, διότι τὰ ἐν λόγῳ ὑπο- κείμενα δεικνύουσιν ὀλιγίστην προθυμίαν εἰς τὰς ἐξετάσεις. Ἐπὶ 2000 ἐγεγραμμένων κατὰ τὸ 1901 μόνον 14 διήλ- θον πρὸς τῆς ἐξεταστικῆς ἑξέρας ἐν ᾗ ἐκ τῶν ἀρρένων 25 0/0 ἐξέρχονται τακτικῶς διπλωματοῦχοι. Ἐκ τῶν 14 ἐξετασθε- ῶν, αἱ 8 ἦσαν ἀμερικανίδες λαβοῦσαι διπλώματα: φιλολο- γίας, ἱατρικῆς φιλοσοφίας (τοῦ λόγου τους θὰ ἦσαν φαίνε- ται, ἐκ γενετῆς προωρισμέναι διὰ τὸ γερντοκραριστικὸν στάδιον), μαθηματικῶν, φαρμακευτικῆς, γεωλογίας καὶ . . . (τις θὰ τὸ πιστεύσῃ;) γλωσσικῆς δεινότητος! Ἴδού λοιπὸν τί ἡμπορεῖ νὰ φέρῃ εἰς ἀπελπισίαν τοὺς μισογύνας τῆς ἐποχῆς μας: Αἱ γυναῖκες νὰ αισθάνωνται τὴν ἀνάγκην διπλώματος πρὸς ἐξάσκησιν τοῦ φιλοσοφικοῦ τῶν ἐπαγγελ- ματος! O tempora, o mores.

ΛΕΥΚΩΜΑ ΠΑΝ. ΤΑΦΟΥ.

Ἐκδίδεται πρὸς ἐπιτομὴν ἐν Ἀθήναις λεύκωμα, ἐν ᾗ θὰ δη- μοσιευθῶσιν αἱ γνώμαι τῶν διαπρεπόντων ἐν τῷ διαφῶ- ροις κλάδῳ ὁμογενῶν περὶ τοῦ Πανηγίου Ταφοῦ καὶ περὶ παντὸς ὅτι θεωροῦσιν ὡς δυνάμενον νὰ συντελέσῃ πρὸς δια- κανόνισιν τῆς κατ' αὐτόν. Τὴν σοβαρότητα τοῦ ἔργου, ἀνήκοντος εἰς τὴν πρωτοβουλίαν τῶν κ. κ. Μανιάκη καὶ Χ. Ἡλιοπούλου, εἰς οὗς ἀνετέθη καὶ ἡ διεύθυνσις, κα- τανύσας καὶ ἀρκούντως ἐκτιμήσας ὁ ἔθνικος εὐεργέτης κ. Μαρασλῆς ἀνέλαβε τὴν ἐκδοσὴν ὡς χορηγὸς ἐν τῇ ὁ- μωνύμῳ βιβλιοθήκῃ.

ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ

Σχολαὶ Συλοπόρτης. Πλήρεις ἐξόχου ἐπιτυχίας ἐτε- λέσθησαν αἱ ἐξετάσεις τῶν ἐν τῇ συνοικίᾳ Συλοπόρτης σχο- λῶν καταδείξασαι εὐρείαν τὴν ἰκανότητα τοῦ λογίου διευ- θυντοῦ αὐτῶν κ. Σπερδάνου Οἰκονόμου, καλοῦ ἡμῶν φιλου καὶ συνεργάτου, ὡς καὶ ἄριστα τὰ ἀποτελέσματα τῆς φιλο- πόνου ἐργασίας τῆς διευθυντρίας τοῦ παρθενικωοῦ Δος Ὀλγας Νισαϊδοῦ. Ἀμφοτέρως τὰς διευθύνσεις ὡς καὶ τὸ προσωπικὸν συγχαίρομεν ἐκ καρδίας.

Σχολαὶ Διπλοκιοιού. Ὑπὸ πλήρου ἐπιτυχίας ἐστέφθη- σαν αἱ ἐξετάσεις τῶν σχολῶν Διπλοκιοιού, αἵτινες ἀπὸ ἐτῶν ἤδη βαίνουσι ζηλευτὴν ὁδὸν προόδου, ἐφ' ἣ συγχαίρομεν ἐ- πίσης τοὺς ἐλλογιμὸς διευθυντὰς καὶ τὸ προσωπ. κόν.

Σχολαὶ Εὐαγγελιστρίας. Καὶ αἱ σχολαὶ τῆς ὁμογε- νικοῦ κινήτου Εὐαγγελιστρίας παρὰ τοὺς πρόποδας Τατα- ούλων οὐδόως ὑστερήσασαι, παρήγαγον λαμπρὰ ἀποτελέ- σματα τῆς ἐνικυσίας αὐτῶν σταδιοδρομίας. Συγχαίρομεν τὰς διευθύνσεις, καὶ τὸ προσωπικὸν ἀμφοτέρων τῶν σχολῶν.

Τύποις Γ. ΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΥ καὶ ΕΥΑΓ. ΒΑΣΙΛΕΪΔΟΥ
Κουρσοῦ-Λάν ἀριθ. 3

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ «ΚΟΡΟΝΑ»
ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΒΑΦΕΪΔΟΥ
8 ἀριθ. — Μπακτσέ-Καποῦ — ἀριθ. 8

Ἐν τῷ καταστήματι τοῦτω εὐρίσκονται εἰς τιμὰς ἐκτάκτως συγκαταβατικὰς, φωτογραφικὰ μηχανὰ νεωτάτων καὶ τελειοτάτων συστημάτων, ἀμερικανικὰ, ἀγγλικὰ καὶ γαλλικὰ.

Φάρμακα, χάρται καὶ ἅπαντα τὰ φωτογραφικὰ εἶδη τῶν ἀρί- στων προελεύσεων καὶ εἰς τιμὰς λίαν ἐπωφελεῖς.

Πλάκες ἰδιαιτέρας παρσκευῆς Θ. ΒΑΦΕΪΔΟΥ

Μεγέθη	4	1/2	X	6	3	Γρ.	ἡ δωδεκάς
	6	1/2	X	9	4	1/2.	»
	9		X	12	8	»	»

Πλουσιωτάτη συλλογὴ στερεοσκοπικῶν εἰκόνων πρὸς 60 παρ. ἐκάστη καὶ με ἰδιαιτέρας συμφωνίας διὰ τοὺς ἀγοράζοντας μεγά- λας ποσότητες. Ἡλεκτρικὰ συσκευαί, τηλετόκια, δίοπτρα, κτλ.

Ὁδηγίαι διὰ φωτογραφίαν παρέχονται δωρεὰν εἰς ὅλους

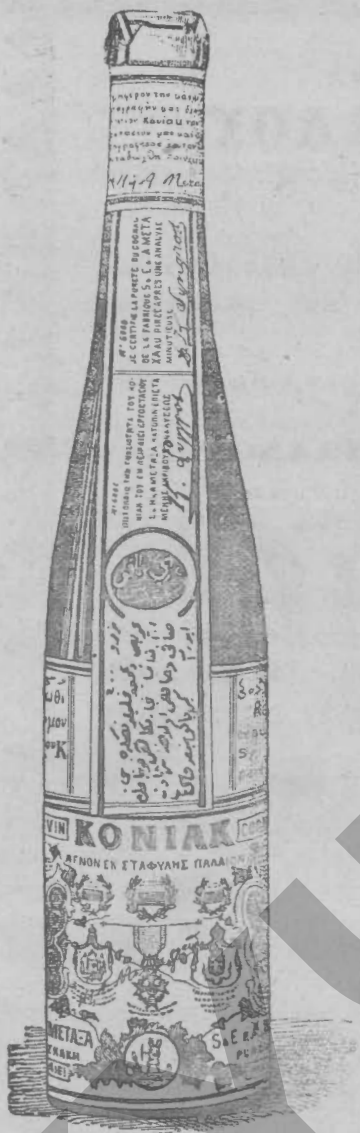
ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΑΝΔΡΕΪΩΜΕΝΟΥ

283—Μεγάλῃ ὁδῷ τοῦ Πέρα—283

Τὸ φωτογραφεῖον τοῦ ὁμογενοῦς καλλιτέχνου κ. Ν. Ἀν- δρειωμένου συνιστῶμεν ἐκθύμως εἰς τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώστιας τῆς τε πρωτευούσης καὶ τῶν ἐπαρχιῶν, τῶν ἐπιθυμούντων νὰ φωτογρα- φηθῶσιν.

Ἀπαράμιλλος καλλιθεσία διακρίνει τὰς εἰκόνας τοῦ κ. Ν. Ἀνδρειωμένου, οὗ ἡ σπανία εἰδικότης ὁμολογεῖται παρὰ πάντων.

Η ΑΜΠΕΛΟΣ

ΜΕΓΑ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΩΣ ΔΙΥΛΙΣΕΩΣ

ΚΟΝΙΑΚ

Σ. και Η. και Α. ΜΕΤΑΞΑ

ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ

Προμηθευταί τής Α. Μ. τοῦ Βασιλέως τῶν Ἑλλήνων
τῆς Α. Β. Υ. τοῦ Διαδόχου
και τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως τῆς Σερβίας

Τὸ μόνον προϊόν τοῦ εἶδους του τὸ χαῖρον παγκόσμιον φήμην, ἀπόδειξις ἀψευδῆς τὰ 7 Βασιλικά παράσημα και τιμητικαὶ διακρίσεις 7 και τὰ 35 ΜΕΓΑΛΑ ΒΡΑΒΕΙΑ ΕΚΘΕΣΕΩΝ 35

και τελευταίως τὸ αὐτ. παράσημον Ὀσμανιῆ δ' τάξεως

Γενικὸν Γραφεῖον δι' ὅλην τὴν Τουρκίαν

9—Ἐν Κωνσταντινουπόλει, Γαλατὰ—9

ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ γεν. ἀντιπροσώπου και πληρεξουσίου

κ. ΣΥΛΙΑΝΟΥ ΣΑΓΙΑΝΝΗ

ΣΗΜ. Ἡ ἑκτακτος ὑπόληψις, ἥς ἀπολαύει δικαίως τὸ ἀγνὸν προϊόν τοῦ ἐν Πειραιεῖ ἐργοστασίου τῶν ΑΔΕΛΦΩΝ ΜΕΤΑΞΑ

παρεκίνησε πολλοὺς ν' ἀλλάξωσι και τὰ ὀνόματά των και ν' αὐτοκληθῶσι Μεταξᾶδες. Ἐπειδὴ δὲ ἀνεφάνησαν συνουθλεύματα (δῆθεν τῶν κονιάκ) ψευτομεταξᾶδων τούτων, πρὸς ἀποφυγὴν παρακαλοῦνται οἱ κ. κ. καταναλωταὶ νὰ ζητοῦν τὴν ἑναντι φιάλην μὲ ταινίαν φέρουσαν πιστοποίησιν τουρκιστί, ἑλληνιστί και γαλλιστί, περὶ τῆς ΓΝΗΣΙΟΤΗΤΟΣ τοῦ ΚΟΝΙΑΚ ἡμῶν τοῦ χημικοῦ τῶν ἀνακτόρων Κ. Α. ΣΥΓΓΡΟΥ ὡς και τὰς σφραγίδας και τὴν ὑπογραφήν του. Ἡ ταινία ἄρχεται ἄνωθεν τῆς ἐτικέτας, φθάνει μέχρι τοῦ λαιμοῦ τῆς φιάλης, καλύπτει τὸ καψύλιον και εἶναι τριγυρισμένη μὲ ἑτέραν ταινίαν, φέρουσαν τὴν ὑπογραφήν μας.

Ζητεῖτε λοιπὸν πανταχοῦ τὸ πανομοιότυπον τῆς ἑναντι φιάλης και ἐφιστᾶτε τὴν προυσοχὴν σας ἐπὶ τῶν ὑπογραφῶν.

Συνιστῶμεν θερμῶς τὸ ἄνωθεν προϊόν εἰς τὰς οἰκογενείας.

ΒΟΥΛΤΟΡΙΣ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΔΕΚΑΗΜΕΡΟΝ
Τῆς ΕΥΓΕΝΕΙ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΚΥΡΙΩΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ὁ Χρυσὸς αἰὼν (ὑπὸ Κωνστ. Καλλινίκου Πρωτοπρεσβυτέρου). — Τὰ δάκρυα, ποίημα (ὑπὸ Π. Κυριαζῆ). — Ἀντωνίου Τσίχου: Ποιητῶν παιδίον, διήγημα (ὑπὸ Νικολ. Κ. Μακρίδου Βέη). — Ἀπὸ τῆν ζωῆν: Ἡ φιλολογία τοῦ Βορᾶ (ὑπὸ Ἀχιλλέως Καλεῦρα). — Ἀθή πορτοκαλέας (ὑπὸ Κλεάνθου Βασσαρδάκι). — Ἐπὶ τὸν ἥλιον: Οἱ πλανόδιοι μουσικοὶ. Κηλίδες τοῦ Κορῆου. Ἀνώτατον ἐπιστημονικὸν βραβεῖον. Ἀρχαῖον σύγγραμμα. Τηλέφωνον Λονδίνου. Βρυξελλῶν. Ἡ ἐκρηξίς τοῦ Βελουδίου. Παντοία κίνησις. — Ἐπιφυλλίς: Τὸ ἐγκλημα τοῦ Ἀλεξίου, μεταφρασθὲν ἐκ τοῦ ρωσικοῦ (ὑπὸ Δ. Φεστέρη). — Εἰκόν: Ἄντ, Τσίχου.

Διευθύνται { ΚΟΡΝΗΛΙΑ Δ. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ
ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ Τ. ΤΑΒΑΝΙΩΤΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ
23 ἀρ. Γαλατᾶ Κουρσοῦμ-χάν ἀρ. 23

ΦΙΛΟΣΤΡΑΤΟΣ ΦΡΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΔΟΝΤΟΓΙΑΤΡΟΣ ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥΧΟΣ

είκοσαετής επιτυχία

ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ και ΕΦΑΡΜΟΓΗ τεχνητών οδόντων μετ' άπαραμίλλου επιτυχίας, κατά τὰ νεώτερα, τελειότερα και ασφαλέστερα συστήματα.—**ΘΕΡΑΠΕΙΑ** ριζική τῶν πασχόντων οδόντων εὐλων δυσσυσμίας και οισυδήποτε νοσήματος τοῦ στόματος.—**ΕΚΡΙΖΩΣΙΣ** τῶν σεσηπτότων οδόντων και ριζῶν άνευ τοῦ παραμικροῦ πόνου, διά τῆς χρήσεως άνωδύνου ὑγροῦ.—**ΔΕΧΕΤΑΙ** καθ' ἐκάστην εἰς τὸ ἐν Νεοχωρίῳ τοῦ Βοσπόρου οδοντοατρείόν του. Τὴν Δευτέραν και Πέμπτην ἀπὸ τὰς 7—11 τοῦρακιτί), ἐν τῷ φαρμακείῳ τοῦ κ. Ἀνδρέα Μυριίδου ὁδὸς Οὐζοῦν Τσαρσῆ-Μπασῆ, ἀρ. 307—309.

ΔΕΡΜΟΦΙΛΟΝ

Ἄπαντες γνωρίζομεν πόσον τὰ εἰς νεάζοντα χαριέντα πρόσωπα παραγόμενα ἔξανθήματα και ρήγματα καταστρέφουσι τὴν φυσικὴν τρυφερότητα τοῦ προσώπου. Οἱ νέοι και πρὸ πάντων αἱ νέαι, περὶ πολλοῦ ποιοῦνται τὴν διαφύλαξιν τῆς φυσικῆς τρυφερότητος τοῦ σώματος αὐτῶν φροντίζοντες δι' αὐτὴν ὅσον φροντίζουν και διά τὴν σωματικὴν εὐεξίαν. Καὶ ἀληθῶς, ἂν και τὸ ἔχειν πρόσωπον ὠραῖον και σῶμα τρυφερόν εἶναι δῶρον τῆς φύσεως και τὸ προσπαθεῖν ὁμῶς διά τὴν διαφύλαξιν και προαγωγὴν τῆς ὠραιότητος εἶναι ἀποτέλεσμα φιλοκαλίας και ὑγιεινῆς ἀνάγκης. Ἡ μας λακὴ και τρυφερά ἐπιδερμὶς τοῦ προσώπου, ἐκτιθεμένη εἰς τὰ ὀρμέα φύξη, τὰς χιόνας και τοῦ ἀνέμου τοῦ χειμῶνος, εἰς τὴν φλογερὰν θερμοκρασίαν και κόνιν τοῦ θέρους και εἰς ἑτέρας ἐπιδράσεις φυσικῶν φαινομένων, σκληρύνεται και διαρρηγνυται, προσλαμβάνει ἰόχρουν χρῶμα και θέαν ἔρρυτιδωμένην και δυσάρεστον. Αὐτὴ ἡ κατάσταση ἐκτὸς τῆς δυσάρεστου ἐπιδράσεως τῆς ἐπὶ τῆς φυσικῆς χάριτος τοῦ προσώπου, παράγει φλογώσεις, αἵτινες ἐνοχλοῦσι τὸν ἄνθρωπον εἰς ὑπέριστα βαθμῶν. Ἄν και ὑπάρχουσι πολλὰ ἀλοιρὰ, ἔλαια και ὀρυζοκόνεις διά τὴν καταπολέμησιν τῶν τοιούτων φλογώσεων, καθὼς παραδέχονται οἱ δοκιμάσαντες αὐτὰ, μερικῶν μὲν ἢ ἐπιδράσεις εἶναι προσωρινῆς, ἄλλα δε ἀπεδείχθησαν ἀνθυγιεινά. Συνελόντι εἰπεῖν μέχρι τῆς σήμερον δὲν ὑπῆρχε παρασκεύασμα φαρμακευτικὸν ἐλεύθερον πάτης καυστικῆς ἐπιδράσεως, ἔξαλειφόν και προλαμβάνον πᾶσαν δερματολογικὴν πάθησιν τοῦ προσώπου. Ἴδου λοιπὸν τὸ «**Δερμόφιλον**», ἔργον περιφανῆς τῆς ἐπιστήμης και τῆς φαρμακευτικῆς τέχνης και καρπὸς βαθείας και διαρκὸς παρατηρήσεως και ἐξετάσεως, εἶναι φάρμακον παρέχον τρυφερότητα και κατέχον ἀπάτας τὰς προρρηθείσας θεραπευτικὰς ιδιότητας. Τὸ ἀπαραμίλλον τοῦτο φάρμακον ἐξαλείφει ὀλοτελῶς και ριζικῶς τὰ ρήγματα και τὰς ρυτίδας τὰς παραγόμενας ἐπὶ τῶν θηλῶν τῶν μαστῶν, τὰς ρυτίδας τὰ ἔξανθήματα και τὰς φλογώσεις τοῦ προσώπου και τὰς κηλίδας τὰς παρατηρουμένας ἐπὶ τῶν διαφόρων ἐξωτερικῶν ὀργάνων τοῦ προσώπου, παρέχει τρυφερότητα εἰς τὴν ἐπιδερμίδα και χρῶμα ὠραῖον, διαφανές, ἔχον τὴν φυσικὴν λευκότητα τῆς ἀνθρωπίνης σαρκός. Τὸ «**Δερμόφιλον**» κατέχει και εὐωδίαν λίαν εὐχάριστον και ὡς προλαμβάνον πᾶσαν πάθησιν τῆς ἐπιδερμίδος, εἶναι κατάλληλον και διά διαρκῆ χρῆσιν. Τρόπος χρήσεως: Διά τὰ ἔξανθήματα και τὰ τοιούτου εἶδους οἰδήματα τῆς ἐπιδερμίδος ἀλειφεται διά σπόγγου ἢ διά τῆς παλάμης τῆς χειρός. Μετὰ τὸ ξυράρισμα τοῦ προσώπου, ἀντὶ τῆς χρήσεως τῶν ὑδάτων τῆς «**Κολωνίας**», ἄτινα οὐδὲν ἄλλο εἰσὶ πρὰ καθαρὸν οἶνον-πνευμα, ὑπὸ διαρκῶς ἐπόψεως εἶναι προτιμότερα ἢ χρῆσις τοῦ «**Δερμοφίλου**», ὅπερ, ἐκτὸς τῆς ἀντισηπτικῆς αὐτοῦ ιδιότητος οὐδεμίαν καυστικὴν ιδιότητα ἔχει. Διά τὴν ἐξάλειψιν τῶν κηλίδων και τοῦ μελαψοῦ χρώματος τοῦ παραγόμενου ἐξ ἡλιακῆς ἐπιδράσεως, ἀρκεῖ τὸ «**Δερμόφιλον**» διά τρυπανίου ἐλαφρῶς τριβόμενον ἐπὶ τοῦ προσώπου. Ὅταν διαρκῶς κάμνη τις χρῆσιν τοῦ «**Δερμοφίλου**» ἀρκεῖ νὰ ὑγραίνεται τὸ πρόσωπον δι' αὐτοῦ. Διά ἀναμίξεως δύο κοχλιαρίων τοῦ καφέ ἐκ τοῦ «**Δερμοφίλου**» ἐντὸς ἡμίσεως ποτηρίου ὑδάτος παράγεται ἀντισηπτικὸν φάρμακον, ὅπερ καθαρίζει και λευκαίνει τοὺς οδόντας. Τὸ ρηθὲν μίγμα τοῦ «**Δερμοφίλου**» λαμβανόμενον ὡς γαργάρα καθ' ἐκάστην πρωίαν εἶναι προτιμότερον ἔλων τῶν οδοντοκόνων και οδοντοαλοιφῶν.

Μοναδικὴ ἀποθήκη και πώλησις: **Φαρμακείον «ΧΑΜΑΙ»** ἐν Πέλει ὁδὸς Βιζιτιλιέρ, και ἐν Γαλιᾷ κατάστημα μυροποιῶ Ἰωσήφ «**ΥΣΣΑΡ**», ὁδὸς Τοῦνελ ἀριθ. 32

ΟΡΟΙ ΕΓΓΡΑΦΗΣ

Ἐν τῇ πρωτεύουσῃ	γρ	50
Ἐν ταῖς ἐπαρχίαις	»	60
Ἐν τῇ ξένῃ φραγ	χρ.	15

Ἐξέμνηνοι κατ' ἀναλογίαν.

Πληρωμαὶ και αἰτήσεις ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν Διεύθυνσιν.

Ἐκ κρατῶν τὸ πρῶτον φύλλον λογίζεται συνδρομητῆς.

Η ΒΟΣΠΟΡΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Αἱ συνδρομαὶ προπληρόνονται ἐπὶ ἀποδείξει φεροῦσῃ τὴν σφραγίδα τοῦ φύλλου και τὴν ὑπογραφήν τοῦ ἑτέρου τῶν Διευθυντῶν.

Διευθυνταί: **ΚΟΡΝΗΛΙΑ Δ. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ** και **ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ Τ. ΤΑΒΑΝΙΩΤΗΣ**

«Ὁν παύσομαι τὰς Λάριτας ταῖς Μούσαις συγκαταμυτῆς, ἡδίστατ σὺν(γίαν.» Εὐρ. Ἦρ. Μαιν στ 673—5

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ Τ. ΤΑΒΑΝΙΩΤΗΣ
και
ΚΟΡΝΗΛΙΑ Δ. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ
ἐμνηστεύθησαν
τῇ 27ῃ Ἰουλίου 1903.

Ο ΧΡΥΣΟΣ ΑΙΩΝ

«Και ἐφύτευσεν ὁ θεὸς Παράδεισον ἐν Ἐδέμ κατὰ ἀνατολάς. Καὶ ἔθετο ἐκεῖ τὸν ἄνθρωπον, ὃν ἔπλασε.» (Γεν. 2. 8)

Ἐπάρχει παρ' ἅπασιν τοῖς λαοῖς παράδοσις τις, λίαν μεμακρυσμένη ἔχουσα τὴν προέλευσιν και ἡτις ζωρὰ πάντοτε θὰ διασώζηται εἰς τῶν ἀνθρώπων τὴν μνήμην, καθ' ἣν ὁ πλήρης δοκιμασιῶν και θλίψεων οὗτος αἰὼν δὲν εἶναι ὁ πρῶτος, ἀλλ' ἐκφυλισμὸς και ἐκτροχιάσις ἄλλου αἰῶνος, πολλῶ τοῦ παρόντος κρείσσονος. «**Aurea prima sala est aetas**» τ. ἔ. «**χρυσοῦς ἐφυτεύθη ὁ πρῶτος αἰὼν**» ψάλλει εἰς τὰς Μεταμορφώσεις του ὁ Ὅβιδιος, οὗτινος τὴν ἰδέαν σχολιάζων ὁ πολὺς Βολταίρος, ἐπιθεβαιοὶ λέγων: «**C' est la devise de toutes les nations**».

Ναί· εἶνε ἀξίωμα και πίστις ὄλων τῶν ἐθνῶν τῆς ὑψηλῆς, μηδ' αὐτῶν τῶν ἀπολιτίτων ἐξαιρουμένων, ὅτι οἱ πρῶτοι ἄνθρωποι τῆς γῆς, οἱ πολλῶ προγενέστεροι ἡμῶν, ὑπῆρξαν και πολλῶ ἡμῶν μακαριώτεροι. Δὲν ὑπῆρχον τότε νόμοι δεσμεύοντες τὸν ἄνθρωπον, διότι δὲν ὑπῆρχεν ἡ ἁμαρτία. Δὲν ὑπῆρχον φράκται και περιτειχίσματα περιορίζοντα τὰς κοινὰς τῶν ἀνθρώπων κτήσεις, οὐδ' εἶχεν ἐκτείνει ἀρπακτικὴν τὴν χεῖρα ὁ ἐγωῖσμός ἐπὶ τῶν ἀδελφικῶν ιδιοκτησιῶν. Τὸ χῶμα δὲν εἶχε κηλιδωθῆ ἔτι μὲ αἵματα ἀδελφοκτονιῶν και ἐμ-

φυλίων πολέμων, ἡ δὲ ἀνθρωπίνη πλεονεξία δὲ εἶχε σκίψει και κατασχίσει τῆς παρθένου γῆς τὰν σπλάγχνα διά νὰ ἐξαγάγη ἐκείθεν ἄδάμαντας και πολύτιμα μέταλλα. Οὐδ' ἔδρωνε και ἐπλάκειν ὁ εὐτυχὴς τῶν ἡμερῶν ἐλείκων θνητὸς πρὸς ἀπόκτησιν τῆς τροφῆς του, διότι αὐτῶματα ἀνεδίδοντο ἐκ τῆς γῆς τὰ πρὸς συντήρησιν και ζωάρκειαν ἀγαθὰ. Οὐδαμοῦ ἀσθένεια, οὐδαμοῦ πτωχεία, οὐδαμοῦ κοπετοὶ ἐπιθνήτριοι, οὐδαμοῦ χρεμετισμοὶ πολεμικῶν ἵππων και κληγγαὶ ἀγρίων ὄπλων ἀντήχουν τότε. Ἄλλ' εἰρήνη ἀκύμαντος και ἀγίτης ἄσπιλος ἐβάσλευον. Αὐτοὶ οὗτοι οἱ δαίμονες κατὰ τὴν μακαρίαν ἐκείνην ἐποχὴν τοῦ Κρόνου, ἦτοι αὐτὸ τοῦτο τὸ θεῖον, προσεπιλέγει ὁ Πλάτων, (Νόμων δ'.) «ἐπεμελεῖτο ἡμῶν, εἰρήνην τε και αἰδῶ και εὐνομίαν και ἀφθονίαν δίκης παρεχόμενον και ἀπεργαζόμενον ἀστασίαστα και εὐδαίμονα τὰ τῶν ἀνθρώπων γένη.»

Νὰ εἶναι ἄρα γε ἡ ὠραία αὐτὴ παράδοσις χρυσῶν ἀπλῶς ὄνειρον τῶν φιλοσόφων και ποιητῶν, οἵτινες ἐπενύησαν αὐτὴν κατὰ τὰς μαύρας και δακρυθόμους στιγμὰς τῆς πεζῆς πραγματικότητος πρὸς παρηγορίαν τῆς κατωδύνου ψυχῆς των; Νὰ εἶναι ἀπλῆ φαντασίωσις, μηδέποτε μηδὲ μὴ λαβούσα ὄστέα και σάρκα; Δὲν τὸ πιστεύω. Πᾶν ὅ,τι ἀναγράφεται εἰς τὰ βῆθη τῶν καρδιῶν ἡμῶν μὲ γράμματα πύρινα, πᾶν ὅ,τι διακατέχει ὄλην ἡμῶν τὴν ἐσωτάτην ὑπόστασιν και ἀνευρίσκειται εἰς τὰς κεφαλαυδιστέρας ὄλων τῶν λαῶν πεποιθήσεις, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ εἶναι ὄνειρον και πλάνη. Θὰ εἶναι πραγματικότης και ἀλήθεια. Ἄλλως τε περὶ χρυσοῦ αἰῶνος και Παραδείσου τῆς τρυφῆς ποιεῖται λόγον και ἡ ἀγία Βίβλος. Ἄν δὲ, ἀγαπητὲ ἀναγνώστα, πιστεύεις εἰς τὴν θεῖαν προέλευσιν τῆς φαισφόρου Βίβλου, τί σὲ κωλύει νὰ

πιστεύσης και εις τὸν Παράδεισον, τὸν ἐν αὐτῇ ἀναγραφόμενον;

Τῷ ὄντι. Κατὰ τὸ βιβλίον τῆς Γενέσεως, τὸ ἀρχαιότατον θρησκευτικὸν βιβλίον ὄλου τοῦ κόσμου, ὁ Θεὸς πλάσας τὸν δισύνθετον ἄνθρωπον, ἔθηκεν αὐτὸν ἐν τῷ παντέρπων τῆς Ἐδέμ. Παράδεισῳ, ὅστις ὡς και τὸ ὄνομα του δηλοῖ, ἦτο ἐξέλιον καὶ ὑψηλότατος· τὸσον μάλιστα ὑψηλός, λέγει τολμηρῶς ὁ ἅγιος Ἐφραίμ ὁ Σύρος, ὥστε τὰ ὕδατα τοῦ κατακλυσμοῦ δὲν ἐφθασαν οὐδὲ κἄν τὰς ὑπώρειας του, ἐνῶ ἀλλαχόθεν εἶναι γνωστὸν ἐκ τῆς ἀγίας Γραφῆς, ὅτι ἐκάλυψαν πάντα τὰ ὄρη τὰ ὑψηλά και ὑπερήρησαν πέντε και δέκα πήγεις ὑπεράνω. Ἐκ τοῦ ὑψηλοῦ λοιπὸν και περιόπου τοῦτου τόπου ὡς ἀπὸ σκοπιᾶς ἐξεγούσης και ἀνακτόρου λαμπροῦ ὁ αὐτοκράτωρ ἄνθρωπος θά ἐπώπτευε και ἐκυβέραιε πᾶσαν τὴν ὑπ' αὐτὸν ὑποτελῆ πλάσιν.

Και ποῦ ἔκειτο ὁ φαῖρος και εὐδαίμων οὗτος Παράδεισος; «Κατὰ ἀνατολὰς» γράφει τὸ ἱερὸν Βιβλίον. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία. Ἐν τῇ ἀνατολῇ, ὅπουθεν προέκυψε τὸ ἠλικκὸν φῶς, τὸ ἀγάζον τὴν οἰκουμένην διὰ τῶν καταχρύσων ἀκτίνων του, ἐν τῇ Ἀνατολῇ, ὅπουθεν προέκυψαν τὰ πρῶτα τοῦ πολιτισμοῦ φῶτα, τὰ διαπαιδαγωγήσαντα μετὰ ταῦτα τὴν ὑπνώττουσαν Δύσιν, ἐν τῇ Ἀνατολῇ ὅπουθεν προέκυψε κατὰ τὸ πλήρωμα τῶν σιόνων ὁ ἐνανθρωπήσας Θεός, ὁ σώσας τὸν ἄνθρωπον, ἐν τῇ Ἀνατολῇ ἐφυτεύθη και ὁ χρυσοῦς ἄϊων, ὁ λικνίσας τὴν παιδικὴν και ἀθῶαν ἠλικίαν τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ γλωσσολογία, ἡ τὰς ρίζας τῶν διαφόρων γλωσσῶν παραλληλίσασα και τὸ πρῶτον αὐτῶν πρέμνον ἐν τῇ Ἀνατολῇ κατιδοῦσα, ἐπιβεβαιῶσι τὴν γραφικὴν ταύτην ἀλήθειαν, καθ' ἣν ἐν τῇ Ἀνατολῇ τὸ πρῶτον ἐπεφάνη, ἐγαλουχήθη, ἐλάλησε και ἐζήσεν ὁ ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ Θεοῦ του τέλειος ἐξεληθὼν ἄνθρωπος. Χαίρει Ἀνατολή!

Ἀλλὰ πρέπει ἀρχὴ γὰρ νὰ περιορισθῶμεν ἐνταῦθα; Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ μάθωμεν λεπτομερέστερον τὰ ὄρια τοῦ περιγραφόμενου Παραδείσου; Μάλιστα. Ὁ θεόπτης Μωϋσῆς περιστάνει τὴν Ἐδέμ ἐπὶ τὴν τεσσαρῶν ποταμῶν ποτιζομένην. «Ποταμὸς δὲ λέγει, ἐκπορεύεται ἐξ Ἐδέμ ποτίζει τὸν Παράδεισον. Ἐκεῖθεν ἀφρίζεται εἰς τέσσαρας ἀρχαίς. Ὁνομα τῶ ἐν Φισῶν. Οὗτος ὁ κυκλῶν πᾶσαν τὴν γῆν Βυβλάτ' ἐκεῖ οὐ ἐστὶ τὸ χρυσοῦν. Τὸ δὲ χρυσοῦν τῆς γῆς ἐκείνης κελόν. Καὶ ἐκεῖ ἐστὶν ὁ ἄν-

θρᾶξ και ὁ λίθος ὁ πράσινος. Καὶ ὄνομα τῶ ποταμῶ τῶ δευτέρῳ Γεῶν. Οὗτος ὁ κυκλῶν πᾶσαν τὴν γῆν Αἰθιοπίας. Καὶ ὁ ποταμὸς ὁ τρίτος Τίγρις. Οὗτος ὁ προπορευόμενος κατέναντι Ἀσσυρίων. Ὁ δὲ ποταμὸς ὁ τέταρτος Εὐφράτης.» Ἴδου λοιπὸν τὰ ὄρια τοῦ πρώτου βασιλικοῦ μας οἴκου. Ὁ Τίγρις και ὁ Εὐφράτης, ποταμοὶ τῆς Μεσοποταμίας μᾶς εἶναι γνωστοί. Οἱ δύο πρῶτοι μόνον εἶναι ἀγνωστοί, πολλὰς δὲ συζητήσεις δυστυχῶς ἀγόνους, ἐξήγειραν μετὰ τῶν ἐρμηνευτῶν τῆς Βίβλου. Περὶ τοῦ Γεῶν δυνάμεθα θαρραλέωτερον νὰ εἰπώμεν ὅτι εἶναι ὁ Γάγγης τῶν Ἰνδῶν, στηριζόμενοι εἰς τὸν Ἑβραϊκὸν Ἰώσηπον τὸν Φλάβιον, διότι αἱ χώραι τῶν Ἰνδιῶν κατὰ τὴν πρό Χριστοῦ ἐποχὴν ἐθεωροῦντο ὡς αἱ βριθοῦσαι χρυσοῦ καλοῦ και πολυτίμων λίθων. Περὶ δὲ τοῦ Γεῶν ἀτολμότερον ἄς εἰπώμεν, τὸν Ἰώσηπον και πάλιν ἀκολουθοῦντες, ὅτι ἦτο ὁ Νείλος. Οὕτω κατὰ πάσαν πιθανότητα Εὐφράτης και Τίγρις και Γάγγης και Νείλος ἐπὶ τὴν τὴν χώραν τῆς τρυφῆς, αἱ δὲ τρεῖς ὀνομαστότεροι τοῦ πλαιοῦ καιροῦ χῶραι, Ἰνδία και Μεσοποταμία και Αἴγυπτος, ἐθεωρήθησαν ὡς ἐν τῷ Παραδείσῳ συγκλειόμεναι! Οἷζ' ἐκτασὶς τῆς Ἐδέμ! Οἷον τὸ πρῶτον ἀνάκτορον τοῦ ἀνθρώπου! Ἀλλ' ἐπῆλθεν ἔπειτα ὁ κατακλυσμὸς μετὰ τὰς γεωλογικὰς μεταβολὰς του και πολὺ ἐκ τῆς κελλονῆς τοῦ Παραδείσου μου ἐσάρωσε!

Και τώρα πῶς νὰ σὰς περιγράψω, πεζὸς ἐγώ, τὴν ὠραιότητα τοῦ τόπου ἐκείνου, ἐξ οὗ ἐξεπέσαμεν; Ἐκεῖ ἀεζνέτειλεν ὁ Θεός, γράφει ἡ ἀγία Βίβλος, πᾶν ξύλον εἰς ὄρασιν ὠρῆτον και καλὸν εἰς βρῶσιν.» Ἐκεῖ προσθέτει ὁ Μ. Βασίλειος, οὔτε ἀνέμων βία, οὔτε χάλχζα, οὔτε λαίλαπες, οὔτε κεραυνοί, οὔτε χειμερινὴ πῆξις, οὔτε ἐαρινὴ ὑγρότης, οὔτε θερινὴ πύρωσις, οὔτε φθινοπωρινὴ ξηρότης, ἀλλ' εὐχρητος και εἰρηνικὴ συμφωνία τῶν ὠρῶν, ἐκάστης δι' ἰδίων θελήτρων κεκοσμημένης και μὴ ἐπιβουλευομένης παρὰ τῆς γείτονος. Περιχόρευον πᾶσαι αἱ ὠραι εἰς τὴν τόπον ἐκεῖνον, συμπλεκόμεναι μετ' ἀλλήλων ἀλύπως και ὁμαλῶς. Ἄνθη προσέφερον ἡ ἀνοιξίς, στάχεις κομῶντας τὸ θέρος, καρπούς τὸ φθινοπωρον, δρόσους και ζεφύρους ὁ χειμὼν. Πηγὴ και μαλακὴ ἦτο ἡ γῆ ἐκείνη, γάλα και μελιρέουσα, και καταλλήλις πρὸς πᾶσαν καρποφορίαν, και κατάρματος δι' ὑδάτων στιλ-

πνῶν, και πολλῶν ρυακίων κελαρζόντων και διασταυρουμένων τὸ γλυκὺ νάμα εὐχρηστῶς προσδεχομένη.

Ποῖος λόγος θὰ κατορθώσῃ νὰ συγκρίνῃ τὴν ἐνταῦθα μετὰ ἐκεῖ; Ὑπάρχουν μὲν και ἐδῶ εὐανθεῖς λειμῶνες, ἐλκύνοντες τὴν ὄψιν και μικρὰν παρέχοντες ὠφέλειαν· ἀλλ' οἱ λειμῶνες οὗτοι φυλλορροοῦν πρὶν ἀνθίσουν, και ἐκπνέουν ποῖν εἰς ζῶην ἔλθωσι. Πόσον χρόνον διαρκεῖ ἡ χαρὰ ἐδῶ κάτω εἰς τὴν γῆν; Ἀλλοίμονον! οὔτε μίαν ὥραν!..—Οὐδ' εἶναι τὸ ἄνθος ἐδῶ μεμονωμένον και γυμνὸν πάσης ἐχθρικής προσβολῆς, ἵνα τις τὸ ἀπολαύσῃ χωρὶς νὰ αἱματωθῇ και πάθῃ· ἀλλὰ μετὰ τῆς ἀκάνθης συμπλέκεται τὸ ρόδον, ἵνα δείξῃ ὅτι οὐδὲν τῶν ἀγαθῶν τοῦ παρόντος βίου εἶνε πόνων και θλίψεων ἀμικτον, ἀλλὰ πανταχοῦ ὡς ἀποτροπιαστικὸν δαίμων ἡ λύπη συμπαρίσταται. Διότι ἔχει τὴν χρεῖαν ὁ γάμος και τὰς στερήσεις ἡ εὐτεκνία, και τὰς ἀσθενείας ἡ ὑγεία, και τὰς περιφρονήσεις ἡ ὑπερηφάνεια. Ἀλλ' ἐκεῖ ἐν τῇ μακρῇ Ἐδέμ, ἦσαν τὰ πάντα ἀνθούντα, διαρκῶς ἀνθούντα, ἐξ ὀλοκλήρου ἀνθούντα, και ἀκανθα ποντρά και ἐπιβουλος δὲν εἶχεν ἀνυψώσει ἔτι τὸ πικρὸν τὴν κέντρον. Εἶναι ὁ βίος ἐδῶ διηνεκῆς φθορὰ και ἀλλοίωσις. Δὲν προφθάνομεν νὰ δρῶμεν τὸ ἄνθος και εἰς τὰς χειρὰς μας ἀπομαρτίνεται. Πλὴν αἰωνία βλάστησις, αἰώνιος ὄργασμός παρετηρεῖτο τότε εἰς τὴν ἀμάρταντον και ἀκύμαντον Ἐδέμ.

Ἐκεῖ και πτηνῶν παντοδαπῶν γένη, μετὰ τὸ χρωμάτων και τὸ μινύριμά των, ἄφατον μὲν ἀπόλαυσιν εἰς τὰς ἀκοάς, ἀρρητον δὲ θυμηδίαν εἰς τὰ ὄμματα προσφέροντα. Καὶ χερσαῖα δὲ ποικίλα ζῶα ἐκεῖ ἔζων, πάντα φίλα, πάντα ἀδελφά, πάντα ἡμερα. Δὲν ὑπώπτευε τότε ἡ ἔλαρος τὸν λέοντα, οὐδ' ὑπέβλεπεν ὁ λύκος τὸ ἀρνίον, ἀλλὰ πάντα συνέβασκον ἐπὶ τὸ αὐτό. Οὐδ' ὄσφις φρικτὸς ἦτο, προξενῶν τὴν ἀποτροπίασιν ὡς τώρα εἶναι ὁ δόλιος. Τί δὲ νὰ εἶπῃ τις περὶ τοῦ βασιλικωτάτου ἀνθρώπου, τοῦ κατ' εἰκόνα Θεοῦ πεπλασμένου και ἡγεμονικῶς περιπατοῦντος ἐν τῇ ὠραίᾳ Ἐδέμ; Ἡ ἀθώωτης ἠκτινοβόλει ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν του, ἐνῶ πάγκελος και πάναχνος ἡ σύντροφός του ἐπὶ τοῦ βραχίονός του ἐστηρίζετο. Ὡ, τὸ θεόμορφον ζεῦγος, τὸ πλαταγίζον ὡς ὁ κύκνος εἰς οὐρανίον εὐφροσύνης πελάγη! ὦ, τοὺς πρώτους ἀνθρώπους τῆς μακαρίας ἐκείνης ἐποχῆς!

Ἀλλ' ἀρκούσιν ὅσα ἀσυνάρτητα ἐπέλλισα περὶ

τῆς πρώτης πατρίδος μου. Ἐκπτώτος ἦδη υἱός, και ναύτης θαλασσοπληκτος διαρκῶς ριπταζόμενος ἐπὶ τῶν βράχων ἀπτόργου ξενιτεῖς, ἄς κλείσω μᾶλλον τὸ στόμα, ἄς ρίψω μακρὰν τὴν γραφίδα και ἄς ἀρκεσθῶ νὰ ἐνοήσω τὸ ὕψος, ἐξ οὗ ἐξέπεσον διὰ τῆς ἀρρήτου νοσταλγίας τῶν ἄνω χωρῶν και τῆς ἀχθῆς και ἀπογοητεύσεως, ἣν συχνάκις μοῖ ἐμπνέει ἡ παρούσα ζωὴ μου.

Οὕτω και ὅταν αἰχμαλωτίζεις τὴν ἀηδόνα και περικλείεις ἐντὸς συρμάτων, ἀναυδος τήκεται και ἐμμένει ἄσιτος, τᾶλση ἐνθυμουμένη και τ' ἀρωμά των

Κωνστ. Ν. Καλλίνικος

πρωτοπρεσβ. τοῦ Οἴκ. Θρόνου

ΔΑΚΡΥΑ

ἐπὶ τῷ ἀώρῳ θανάτῳ προσφιλοῦς μαθητοῦ.

Ὅσον λουλοῦδι τοῦ Μαῖου μετὰ χάρι φουρωμένο, ποῦ χρεῖτε γύρω εὐωδία σὲ κῆπο (ηλεμένο, ἀ.λ.β' ἐξαφρα ὁ ἄνημος φουδωντας τὸ μαρτίνει και τοῦροφᾶ τὴν εὐμορφία, ποῦ τόσο μᾶς εὐφραίνει, ἔτσι και ὁ κακόμοιρος Γεωργάκης μας μαρτίνει και τὴν ζωὴ του πρὶν χαρῆ, γὰρ πάντα μᾶς ἐχάθη!..

Ὡ! ἕνας ἄγγελος ξανθὸς τὴν καθαρὴ ψυχή του 'ς τὸν Πλάστη μας τὴν ἔφερε νὰ χαίρῃτ' ἄντικρῶ του! Σιμὰ τὴν ἡθελ' ὁ θεὸς ἀπ' τὸν χρυσοῦ του θρόνο νὰ ζῆ ἐκεῖ παντοτινὰ χωρὶς κανένα πόνο!..

Βαρεῖά μᾶς εἶνε ἡ καρδιά, τὰ στήθια μας θλιμμένα και δάκρυ' ἀπ' τὰ μάτια μας σταλάζουν ὀλοένα' γλατ' ἦσο, ἀκακο παιδί, καμάρη τοῦ πατέρα, ἦσο πηγὴ ἀστείρευτη χαρᾶς γὰρ τὴν μητέρα!

Ἄχ, τὰ καλὰ συντρόφια σου, ποῦ παῖκαρε μετὰ σένα και σὲ γελοῦσες μετὰ αὐτὰ—τί γέλοια (ηλεμένα)!— ἔχασαν περὶ τὸν Γεωργό τους, ποῦ τόσο ἀγαποῦσαν, δὲν ἔχουν περὶ τὸν φίλο τους, ποῦ σὰν ἀδέλφια ζοῦσαν! Γι' αὐτὸ πικρὰ μοιρολογεῖν 'ς τὸν μαῦρο χωρισμό σου και κλαῖον και θρηνοῖν μαζὺ κοντὰ 'ς τὸ φέρετρό σου! Μὲ στεναγμοὺς σοῦ ἐπλεξαν τὸ νεκρικὸ στεφάνη νὰ δείξουν τὴν καὶμὸ γὰρ σέ, ποῦ χρεῖς μικρὸς πεθάνη! Μὲ πορεμένη τὴν καρδιά, μ' ἀργό, ἀργὸ τὸ βῆμα τὸ λείψανό σου τὸ ὠχρὸ ἀκολουθοῦν 'ς τὸ μνήμα. Καὶ τώρα ποῦ τὸ φίλημα τὸ ὑστερὸν σοῦ δίνουν και δάκρυα ὀλόθερμα 'ς τὸ ἀγγό σου σῶμα χύνουν παρακαλοῦνε τὸν θεὸ μὲτὰ χάρι νὰ τὰ κἀν, νὰ δώσῃ 'ς τοὺς οἰκέλους σου παρηγορῆς βοτάνη!

Τέρνοβοι

Πέτρος Κυριαζῆς

Ἀσμένως δημοσιεύοντες τὰς κάτωθι βιογραφικὰς σημειώσεις καὶ ἐν τερπνῶν διηγημάτων τοῦ διασήμεου ῥώσου συγγραφέως Ἄντ. Π. Τσέχου φιλικῶς παραχωρηθέντα ἡμῖν ὑπὸ τοῦ ῥωτικῆς συνεργάτου τοῦ Ταχυδρόμου κ. Νικοκλέους Μακρίδου βέη, μετὰ πολλῆς τῆς χαρῆς ἀγγέλλομεν εἰς τοὺς ἀναγνώστῃς ἡμῶν, ὅτι ὁ κ. Ν. Κ. Μακρίδης πάνυ εὐγενῶς ὑπερέβη ἡμῖν διὰ συγγνώμης ἐρεῖς θὰ τέρπη αὐτοῦ διὰ τινῶν γλαυκῶν μεταφράσεων ἐκ τῆς τσοῦτιφ

πλουσίας εἰς τὴν διηγηματογραφίαν ῥωσικῆς φιλολογίας. Ἄλλως τε, ὁ κ. Ν. Κ. Μακρίδης βέης γνωστότατος τυγχάνει τῶ ἡμετέρῳ δημοσίῳ ὡς μεταγλωττίσας ἐκ τοῦ ῥωσικοῦ τὴν «Ἀνάστασιν» τοῦ κόμητος Λέοντος Ν. Τολστόϊ καὶ διάφορα ἄλλα ἔργα ῥώσων συγγραφέων καὶ ποιητῶν δημοσιευόμενα ἐν τῷ «Ταχυδρόμῳ» ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως αὐτοῦ καὶ τυγχάνοντα γενικῆς καὶ ἐνθέμου ὑποδοχῆς

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Π. ΤΣΕΧΩΤ

Εἶναι εἰς τῶν νεωτέρων πλὴν ἁρίστων ῥώσων διηγηματογράφων καὶ μυθιστοριογράφων. Ἄπο

τὴν πραγματικὴν λεγομένην σχολήν, ἀλλ' ἐν τῇ ἀνκτύξει τοῦ διηγηματογραφικοῦ αὐτοῦ ταλάντου

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Π. ΤΣΕΧΩΤ

νεαρωτάτης ἡλικίας του ὑπῆρξε Ομηροστῆς τοῦ ῥώσου φιλοσόφου καὶ διασήμεου συγγραφέως κόμητος Λέοντος Ν. Τολστόϊ, οὗτος ὁ ἠκολούθησε

τὴν πραγματικὴν λεγομένην σχολήν, ἀλλ' ἐν τῇ ἀνκτύξει τοῦ διηγηματογραφικοῦ αὐτοῦ ταλάντου ἐχάραξεν ὅπως πρωτότυπον καὶ ἰδιόρρυθμον ὁδόν, ἣτις κατέστησεν αὐτὸν γνωστότατον καθ' ὅλην τὴν Ῥωσίαν. Συνεργάτης κατ' ἀρχὰς διαφόρων ῥωσικῶν ἡμερησίων καὶ περιοδικῶν φύλλων, ἀφιερῶθη μετέπειτα ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν συγγραφὴν τῶν διηγημάτων αὐτοῦ, ἅτινά εἰσιν, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ζωσται φωτογραφικαὶ εἰκόνες τῆς σημερινῆς ῥωσικῆς κοινωνίας, τῶν ἠθῶν καὶ ἐθίμων, τῶν ἀρετῶν καὶ ἑλαττωμάτων καὶ τοῦ ἐν γένει ῥωσικοῦ βίου. Ἀξιοθύμαστος παρατηρητῆς καὶ βαθύς ψυχολόγος, ἠθικολόγος τερπνός καὶ εἴρων, δὲν παράγει ἀποκυήματα ζωῆς καὶ γονίμου φαντασίας, ἀλλ' ἀντιγράφει πιστῶς, μετ' ἀπραμιλλοῦ τέχνης καὶ ἀκριβείας διαφόρους σκηνὰς τοῦ ἡμερησίου ῥωσικοῦ βίου, καὶ γινώσκει δι' ὀλίγων γραμμῶν νὰ δεγείρη ἐν τῷ νῷ τοῦ ἀναγνώστου ὁλόκληρον κόσμον σκέψεων καὶ ἐντυπώσεων. Ὁ Ἄντωνιος Π. Τσέχου ἄγει ἤδη τὸ 52 ἔτος τῆς ἡλικίας του. Προσβλήθεις πρὸ τετραετίας ὑπὸ ἰσχυρᾶς βρογχίτιδος, ἠναγκάσθη νὰ παραμείνη ἐπὶ μακρὴν εἰς τὸ γλυκὺ

τῆς Ἰαλτίας κλίμα πρὸς περιθάλψιν τῆς υγιείας αὐτοῦ ἣτις εὐτυχῶς ἀποκατεστη ἤδη ἐντελῶς· ἀλλὰ κατὰ συμβουλήν τῶν ἰατρῶν ὁ Τσέχου ἀναγκά

ζεταὶ νὰ διαμείνη σχεδὸν διαρκῶς εἰς Κριμαίαν. Τελευταίως οὗτος ἠσχολήθη καὶ εἰς τὴν συγγραφὴν δραματικῶν τινῶν ἔργων, ὧν τινὰ ἀνεπιβόηθησαν μετὰ πολλῆς ἐπιτυχίας ἐπὶ τῆς σκηνῆς τῶν θεάτρων Πετροπόλεως.

ΑΝΤΩΝΙΟΥ Π. ΤΣΕΧΩΤ

ΤΟ ΠΟΝΗΡΟΝ ΠΑΙΔΙΟΝ

(μετάφρασις Νικοκλέους Κ. Μακρίδου βέη).

Ὁ Ἰβάν Ἰβάνοβιτς Λάπκιν, νεανίας εὐαρέστου ἐξωτερικοῦ, καὶ ἡ Ἄννα Σεμένοβνα Ζαμπλήτσκη, ζωῆρα καὶ εὐειδῆς νεάνις, κατῆλθον μετὰ προφυλάξεως τὴν ἀπόρημον κωτωφείριαν, ἣτις ἔφερε πρὸς τὴν παραλίαν, καὶ ἐκάθισαν ἐπὶ τοῦ ἐκεῖ εὐρισκομένου ἐδωλίου. Τὸ κάθισμα ἐκεῖνο εὐρίσκειτο πολὺ πλησίον τοῦ ὕδατος, ἐν τῷ μίσῳ πυκνοῦ φυλλώματος ἀποτελουμένου ὑπὸ τῶν περίξ φουμένω ἐυδῶδων θάμνων. Ἡ θέσις ἐκεῖνη ἦτο θαυμάσιος. Μόλις ἐκάθητό τις ἐπὶ τοῦ ἐδωλίου καὶ ἐγένετο ἀφαντεῖς τὰ βλέμματα τοῦ κόσμου, δὲν ἠδύνατο δὲ νὰ τὸν ἴδωσι παρὰ μόνονοι ἐν τῷ ὕδατι πλέοντες ποικιλόχρωμοι ἰχθεῖς καὶ αἱ τὸν ἴστον αὐτῶν σοβαρῶς ἐπὶ τῶν κλάδων τῶν θάμνων πλέκουσαι ἀράχλαι. Οἱ δύο νέοι ἔφερον μετ' αὐτῶν ἄγκιστρα, κυτίον μετὰ δολώματος ἐκ σκωλήκων καὶ μίαν ὀλόκληρον ἀλιευτικὴν συσκευήν. Καθίσαντες παραπλεύρως ἐπὶ τοῦ ἐδωλίου προητοίμασαν τὰ ἄγκιστρα αὐτῶν καὶ ἤρξαντο ἀλιεῦντες.

— Πόσον εἶμαι εὐτυχῆς διότι εὐρέθημεν ἐπὶ τέλους μόνοι! ἤρξατο λέγων ὁ Λάπκιν, περιφέρων κατοπτευτικὸν βλέμμα φέριξ του. Ἐχω πολλὰ νὰ σᾶς εἶπω, δεσποινίς Ἄννα... παρὰ πολλά!... Ὁπόταν σᾶς εἶδον διὰ πρώτην φοράν... προσέχετε, τιμιπᾶ βλέπω!... Ὁπόταν σᾶς εἶδον... τότε μόνον ἐνόησα διατὶ ζῶ εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον... Ἐνόησα ποῦ εὐρίσκειται τὸ ἀντικείμενον τῆς λατρείας μου... εἰς τὸ ὅποιον ὀφείλω νὰ ἀφιερῶσω ὅλον τὸν ἐργατικὸν καὶ τίμιον βίον μου!... Ὁποταν σᾶς εἶδον διὰ πρώτην φοράν σᾶς ἠγάπησα ἀμέσως... σᾶς ἠγάπησα ἐμμανῶς!... Σταθῆτε, μὴ σῦρετε τὸ ἄγκιστρο... ἀφῆτε νὰ τιμιπῆση καλλίτερα... Ναί, φιλτάτη μου!... συγγνώ-

μην διότι σᾶς ἀποκλῶ φιλάτην... ἀλλὰ σᾶς παρακαλῶ... σᾶς καθικετεῖω νὰ μοι εἰπῆτε... δύναμαι ἄρα γε νὰ ἐλπίζω... δύναμαι νὰ προσδοκῶ... δύναμαι νὰ σκεφθῶ... περὶ ἀμοιβαιότητος τῶν... Τραβήξατε!... τραβήξατε!... ὀγγλήγοι!...

Ἡ Ἄννα Σεμένοβνα ὕψωσε τὴν χεῖρα, ἔσυρε τὸ ἄγκιστρον καὶ ἐπὶ τῆς χλῆς ἐξήστραψε τὸ ἄργυροειδὲς σῶμα μεγάλου καὶ λαχταριστοῦ ἰχθύος. — Ἄχ! Θεὲ μου!... Τί ὠραῖον ψάρι!... Ἄχ! Ἄχ! Ξεσκάλωστε!... Θὰ φύγη!...

Καὶ τῶντι, ὁ ἰχθύς ἀπηλλάζη τοῦ ἄγκιστρον καὶ σιροτῶν ζωηρῶς ἐπὶ τῆς χλῆς ἐπανάπεσε μπουρ!... εἰς τὸ γενέθλιον αὐτοῦ στοιχεῖον... Καὶ ἐβύθησθη ταχέως εἰς τὸν πυθμῆνα

Ἐν τῇ ἀγωνίᾳ ὁμοῦ τῶν προσπαθειῶν πρὸς σύλληψιν τοῦ δραπέτου ἰχθύος, ὁ Λάπκιν συνελθεὶν ἀσυναίσθητος... ὄχι βεβαίως τὸν ἰχθύν, ἀλλὰ τὴν λευκὴν καὶ ἀπαλὴν χεῖρα τῆς νεάνιδος καὶ χωρὶς νὰ γνωρίζῃ πῶς... τὴν ἔφερον ἐπανειλημμένως εἰς τὰ χεῖλη του. Ἡ νεαρὰ κόρη ἠθέλησε ν' ἀποσύρη τὴν χεῖρά της, ἀλλ' ἦτο ἤδη ἀργά. Τὰ χεῖλη ἀμφοτέρων ἠνώθησαν εἰς ἀπαλὸν καὶ δειλὸν φίλημα. Αὐτὸ ἐγένετο σχεδὸν παρὰ τὴν θέλησίν των. Τὸ πρῶτον φίλημα ἐπηκολούθησε καὶ δεύτερον· εἴτα ἀνηλλάγησαν ὄρκοι, διαβεβαιώσεις περὶ αἰωνίου ἔρωτος, καὶ σωρεία γλυκειῶν ὑποσχέσεων... Εὐτυχεῖς στιγμαί!... Εὐδαίμονες νέοι!... Ἄλλ' εἰς τὸν φθαρτὸν αὐτὸν κόσμον ἡ εὐτυχία δὲν εἶναι διαρκῆς! δὲν δύναται νὰ ἦναι τελεία! Μοιραίως ἡ εὐτυχία προῦρίσται νὰ φέρη ἐν ἑαυτῇ δηλητήριον, εἴτε νὰ δηλητηριάζηται παρ' ἄλλων!... Αὐτὸ συνέβη καὶ τὴν φοράν ταύτην!.. Μόλις οἱ δύο ἐρωμένοι ἐτόλμησαν νὰ ἐκδηλώσωσι τὰ κατακλύζοντα τὰς καρδίας αὐτῶν αἰσθήματα διὰ πυρώδους φιλήματος εὐτυχίας καὶ αἴφνης ἠκούσθη ὁ ἦχος σαρδωνείου γέλωτος. Ἀμφοτέροι ἐντρομοὶ παρετήρησαν πρὸς τὸν ποταμὸν καὶ παρέμειναν ἐμβρόντητοι. Πρὸ αὐτῶν, εἰς ἀπόστασιν δεκάδος βημάτων, ἴστατο γυμνὸν παιδίον βυθισμένον μέχρι τῆς ὀσφύος ἐντὸς τοῦ ὕδατος. Τὸ παιδίον τοῦτο ἦτο ὁ Νίκος, ὁ μικροῦ ἀδελφὸς τῆς νεάνιδος Ἄννης Σεμένοβνας. Ἰστάμενον ἐντὸς τοῦ ὕδατος, παρετήρει ἐταστικῶς τοὺς νεαροὺς ἔρωτολήπτους καὶ ἐμειδία πονηρῶς.

— Ά! ά! ά! Σεις φιλιέσθε εδώ! . . . είπα τὸ παιδίον. Καλά! Σταθήτε! . . . Θα τὸ εἰπῶ εἰς τὴν μητέρα.

— Πιστεύω ὅτι σὺ εἶσαι τίμιος ἄνθρωπος, ἐπιθύρουν ὁ Λάπκιν ἐν ἀμπαχανία καὶ ἐρυθριῶν. Εἶναι ἐντροπὴ νὰ παραμονεύης τοὺς ἀνθρώπους καὶ εἶναι ἀκόμη χειρότερον νὰ προδίδῃς ὅ,τι εἶδες! . . . Εἶναι ἀτιμία! . . . Πιστεύω ὅτι εἶσαι τίμιον καὶ μὲ εὐγενῆ αἰσθήματα παιδίον . . . Καὶ βασιζομαι εἰς τὴν ἀξιοπρέπειάν σου . . .

— Καλά! . . . Δώσατέ με ἕνα ρούβλι καὶ δὲν τὸ λέγω! . . . ἀπήντησε τὸ παιδίον, ὑψινοὺς ἐπεκαλοῦντο τὴν τιμιότητα. — Ἄλλως τὸ λέγω! . . .

Ὁ Λάπκιν ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ χαρτοφυλακίου του ἐν ρούβλιον καὶ παρέδωκεν αὐτὸ εἰς τὸν Νίκον. Τὸ παιδίον ἐσφιγξε τὸ χάρτινον ρούβλιον ἐντὸς τῆς ὑφῆος παλάμης του, ἐσύριξε φαεινῶς καὶ κολυμβῶν ἀπεμακρύνθη καὶ ἐκρύβη ὅπισθεν τοῦ φυλακίου τῶν θάμνων. Οἱ νέοι ἐρωτόληπτοι, μείναντες μόνοι, δὲν ἐτόλμησαν πλέον νὰ φιληθῶσιν.

Τὴν ἐπαύριον, ὁ νεαρὸς Λάπκιν, ἐπιστρέφων ἐκ τῆς πόλεως εἰς τὴν ἐξοχὴν, ἔφερε τῷ μικρῷ Νίκῳ κυτίον πλήρες χρωμάτων καὶ μεγάλην σφαίραν, ἣ δὲ ἀδελφὴ του τῷ ἐδώρησεν ὅλα τὰ πολυτελῆ κυτία, ἅτινα εἶχε συνάξει, ἐκ τῶν ἐν τῇ οἰκίᾳ ἀποστελλομένων φαρμάκων. Κατόπιν ἡ νεάνις ἠναγκάσθη νὰ τῷ δωρήσῃ καὶ τὰ πολυτελῆ κομβία μετὰ κεφαλῆς κυνός, ἅτινα εἶχεν ἀγοράσει διὰ τὰς περιχειρίδας τῆς. Εἰς τὸ πονηρὸν παιδίον ἡ τοιαύτη κολακευτικὴ συμπεριφορὰ προφανῶς πολὺ ἤρεσκε, καὶ διὰ νὰ λάβῃ μεγαλειότερα δῶρα ἤρχισε νὰ καταπτύῃ τὰ διαβήματα τῶν ἐρωτολήπτων. Ὅπου καὶ ἂν μετέβαινον ὁ Λάπκιν μετὰ τῆς Ἄννης Σεμενόβνας ἐκεῖ εὕρισκετο καὶ ὁ Νίκος. Οὔτε ἐν λεπτόν δὲν ἄφινεν αὐτοὺς μόνους.

— Βρωμόπαιδο! ἐπιθύριζε λυσῶν ἐξ ὀργῆς ὁ Λάπκιν. Τόσον μικρὸς καὶ τόσον πονηρὸς! . . . τί θὰ γείνη ὅταν μεγαλώσῃ! . . .

Καθ' ὅλον τὸν Ἰούνιον ὁ μικρὸς Νίκος δὲν ἄφινεν ἡσυχίαν τοὺς δυστυχεῖς ἐρωτολήπτους. Ἡπέλει αὐτοῦς ὅτι θὰ τοὺς προδώσῃ. Τοὺς, κατώπτευεν ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν, καὶ ὅλα τὰ διδόμενα δῶρα τῷ ἐφάνοντο ὀλίγα. Ἐπὶ τέλους ἤρχισε νὰ ζήτην καὶ ὠρολόγιον μετ' ἀλύσεως. Τί νὰ πράξῃ ὁ ταλαίπωρος Λάπκιν; . . . Ἠναγκάσθη νὰ υποσχεθῇ τὴν ἀγορὰν ὠρολογίου.

Μίαν ἐσπέραν, καθ' ἣν ὥραν εὕρισκοντο εἰς τὴν τράπεζαν, ὁ Νίκος ἀίφνης ἤρξατο γελῶν. Παρετήρησεν ἐταστικῶς τὸν Λάπκιν καὶ ἡμικλείσας τὸν ἀριστερὸν ὀφθαλμὸν ἠρώτησε σιγανῇ τῇ φωνῇ:

— Νὰ τὸ εἰπῶ; ἔ! . . .

Ὁ Λάπκιν ἐγένετο κατέρυθρος καὶ ὕψωσε τὸ κοχλιάριον πρὸς τὴν ρινὰ του ἀντὶ τοῦ στόματός του, ἣ δὲ Ἄννα ἠγέρθη τῆς τραπέζης καὶ κάτωχρος ἐξῆλθε τοῦ ἐστιατορίου.

Τοιαύτην ἀγωνιώδη ζωὴν διήνυσαν οἱ δυστυχεῖς ἐρωτόληπτοι μέχρι τέλους αὐγούστου, μέχρι τῆς ἀξιομνημονεύτου ἐκείνης ἡμέρας, καθ' ἣν ὁ Λάπκιν ἐζήτησε πλέον ἐπισήμως παρὰ τῶν γονέων τὴν χεῖρα τῆς λατρευτῆς τῆς καρδίας του. Ἄ! πόσον εὐτυχὴς ὑπῆρξεν ἡ ἡμέρα ἐκείνη. Περαιτώσας τὴν μετὰ τῶν γονέων τῆς Ἄννης συνδιάλεξιν του καὶ λαβῶν τὴν ρητὴν συγκατάθεσιν αὐτῶν, ὁ Λάπκιν, πρὸ παντός ἄλλου, ἔδραμεν εἰς τὸν κῆπον πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ μικροῦ Νίκου. Μόλις εἶδεν αὐτὸν μακρόθεν ὀλίγου δεῖν θὰ ἐκλαιεν ἐκ τῆς χαρᾶς του διὰ τὴν συνάντησιν καὶ ὀρμήσας ἤρπασε τὸ πονηρὸν παιδίον ἐκ τοῦ ὠτός. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἔφθασε καὶ ἡ νεαρὰ Ἄννα, ἣτις ἐζήτησε ἐπίσης τὸν Νίκον καὶ τὸν ἤρπασεν ἐκ τοῦ ἐτέρου ὠτός. Ἐπρεπέ τις νὰ ἴδῃ ὅποια εὐχαρίστησις, ὅποια ἀπόλαυσις, ὅποια χαρὰ ἐφάνετο ἐξωγραφημένη ἐπὶ τῶν προσώπων τῶν δύο ἐρωτολήπτων, ὅποταν ὁ Νίκος μορφάζων ἐκ τοῦ πόνου τοὺς παρεκάλει κλαίων:

— Ἄχ! ἀφήσατέ με! Δὲν θὰ τὸ κάμω πλέον! Καλέ μου Λάπκιν, καλὴ μου ἀδελφὴ, συγχώρησέ με! . . . Δὲν θὰ τὸ κάμω! Ἄχ! ἄι! ἄι! ἄι!

Μετὰ τὸ ἐπεισόδιον ἐκεῖνο, πάντοτε ἐν τῷ μέλλοντι, οἱ δύο ἐρωτόληπτοι, μνηστευθέντες ἐπισήμως, συνηθάνοντο ὅτι καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῶν πρώτων αὐτῶν ἐρώτων, οὐδέποτε ὑπῆρξαν εὐτυχέστεροι, οὐδέποτε ἠσθάνθησαν τόσον ἄφατον εὐδαιμονίαν παρὰ τὰς ὀλίγας ἐκείνας στιγμὰς, καθ' ἃς ἔσυρον ἀνιλεῶς τὰ ὠτία τοῦ πονηροῦ ἐκείνου παιδός.

Η ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΒΟΡΡΑ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ

Εἰς τὰς ἀναμνήσεις τοῦ φίλου μου
Ἀναστασίου Λιανοπούλου
εἰς Χάλκην

Ὁ Ἴψεν, ὁ Τολστόϊ, ὁ Μπγιόρσον, ὁ Μαίτερλιγκ ἀποτελοῦσι τὴν ὠραιότεραν ἐκδήλωσιν τῆς φιλολογίας τοῦ Βορρά, τὴν ἡδυσπεστέραν ἴσως χορείαν τῶν πρωτίστων καὶ τῶν συγχρόνων συγγραφέων. Τὸ ἀγνόν καὶ φωτοδόλον ἔργον αὐτῶν, μολονοῦτι παρήχηται εἰς τὸν παγερόν καὶ ὀμιχλώδη τοῦ Βορρά κόσμον καὶ δὲν τὸν ἐφώτισεν ἡ ζώπυρος ἠλιακὴ ἀκτίς τῶν μερῶν μας καὶ τὸ ἀβρόν τῆς Ἀνατολῆς μας μειδίμα, ἐγκλείει ἕνα θαυμασιόν κόσμον πραγματικότητος συνάμα καὶ ιδεώδους γειμάτου ἀπὸ σκεπτικισμῶν, ἀπὸ ὄνειρα καὶ σύμβολα, κόσμον ὅλως ἰδανικόν, ἐξ οὗ ἀκτινοβολοῦσιν ὑπέροχοι σκέψεις καὶ μεγάλα ἰδέαι, κύματα βαθυτάτης φιλοσοφίας ἐδῶ, κύματα περιλάμπρου ποιήσεως ἐκεῖ καὶ μυστικισμοῦ.

Ἡ βόρειος φιλολογία κατορθοῖ νὰ συνδυάξῃ ἀριστοτεχνικῶς ἀπάσας σχεδὸν τὰς ἐκφάνσεις τοῦ νεωτέρου πνεύματος καὶ εἰς τὸ ἔργον τοῦ Μαίτερλιγκ, (περὶ οὗ σήμερονθὰ ὀμιλήσω), ἂν δὲν ἀποτυπῶται ἡ ἡρεμὸς καὶ μειδιώσα φιλοσοφία τῶν ἔργων τοῦ Τολστόϊ, ἡ ἀσπαίρουσα καὶ ἀληθινὴ ζωὴ τοῦ ἀριστουργήματος, νομίζει τις, ὡς προσφωῶς ἐλέχθη, ὅτι ἀντανακλάται ἡ χάρις τῶν Πλατωνικῶν διαλόγων καὶ τὸ μεγαλεῖον τῶν δραμάτων τοῦ Ρενάν. Ὁ Μαίτερλιγκ εἶναι ποιητὴς, δραματογράφος, φυσιοδίφης (τὸ ἔργον του ἡ «Ζωὴ τῶν Μελισσῶν» ἐθαυμάσθη ἀπὸ πάντα εἰδήμονα ἐν Εὐρώπῃ καὶ φιλόσοφον.) Ἐκ τῶν ὠραιότερων καὶ παγκοσμίου φήμης πνευματικῶν αὐτοῦ προϊόντων σημειῶ τὰ ἐξῆς: «Τὸς Τυφλοῦς», ἐξοχον δράμα μέλλον νὰ παρασταθῇ μετὰ τινος ἐβδομάδας ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ «Διεθνούς θεάτρου» τοῦ Λονδίνου ἄρτι ἰδρυθέντος, τὴν «Πριγκίπισσαν Μαλέν», τὸν «Τεθαμμένον Ἰησοῦν», τὴν «Παρείσαντορ», καὶ τὰ δύο τελευταῖα, τὴν «Μόννα Βάρρα» καὶ «Ζουζέλλη». Ἡ παγκόσμιος κριτικὴ ἐξεφράσθη μετὰ θαυμασμοῦ περὶ τῆς Μόννας Βάρρας, ἐπιτυχῶς ἐξελληνισθεῖσης, ἐν τῇ ὁποίᾳ καὶ ἀναφίνεται μετὰ χρισ ἀκροτάτου βαθμοῦ ἡ μοιρολατρεῖα τοῦ συγγρα-

φέως. Αὐστηρῶς ὁμως κατεδίκασε τὴν Ζουζέλλη, δράμα πεντάπρακτον, διὰ νὰ μὴ εἰπω παραμυθία, πρὸ τινων ἐβδομάδων τὸ πρῶτον ἀναβίβασθὲν ἐπὶ τῆς σκηνῆς Παρισίου τινος θεάτρου ἐν τῷ ἔργῳ τούτῳ περιγράφεται ἐν τῇ μᾶλλον ιδεώδει αὐτοῦ ἀυταπαρνήσει ὁ ἔρωσ ὁ ἀπολύτως ἀγνός, ὁ ἀπολύτως μέγας, ὁ ἀπολύτως ἠρωϊκὸς καὶ τρυφερὸς μὲ δύναμιν μὲν, χωρὶς ὁμως ἀληθινὴν ζωὴν καὶ χωρὶς χάριν. Ἐν τούτοις σελίδες τινὲς δύνανται νὰ θεωρηθῶσιν ὠραιότατης ἐμπνεύσεως ἀποπνεύουσαι τρυφερότητα καὶ δροσοδόλον ποιήσιν.

Ἴδου ἐν ὀλίγοις ἡ ὑπόθεσις. Ὁ μάγος ἐρημίτης Μερλέν κατοικεῖ ἐν τινὶ νήσῳ μετὰ τινος Νύμφης καλουμένης Ἀριέλλης, ἐχούσης δὲ τὴν δύναμιν τοῦ προμηντεύειν τὰ πάντα, ἅτε γνωρίζουσης τὸ παρελθόν, τὸ παρὸν καὶ τὸ μέλλον. Ἡ γήθησα αὐτῇ προλέγει τῷ Μερλέν ὅτι ὁ υἱὸς του Λανσεὸρ θ' ἀποθάνῃ δὲν εὐρεθῇ νέα τις ἵνα ἀγαπήσῃ αὐτὸν ἀπολύτως, δυναμένη δὲ νὰ ὑποστῇ ἀπάσας τὰς ἀνθρωπίνους θυσίας χάριν τοῦ ἐρωτός τῆς.

Νεαρὰ κόρη, ὠραία καὶ τρυφερά, ἔρμειον τῶν κυμάτων ρίπτεται εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς νήσου. Ὁ Λανσεὸρ συναντᾶται μετ' αὐτῆς, ἀνταλλάσσει βλέμματα καὶ . . . εὐθὺς ἀγαπῶνται. Ἐντεῦθεν ἀρχίζουσιν αἱ ἐρωτικαὶ ἐξομολογήσεις καὶ αἱ φρικῶδες δοκιμασίαι. Ἡ Ζουζέλλη ὁμως ἐράται τοῦ Λανσεὸρ μετὰ πάθους καὶ θαυμαστικῆς ἀυταπαρνήσεως. Ἐν πρώτοις ἀπαγορεύεται ὑπὸ τοῦ Μερλέν πᾶσα συνάντησις τῆς μετὰ τοῦ ἐραστοῦ τῆς. Ἀμφότεροι ὀρκίζονται ὅτι δὲν θὰ συναντηθῶσι πλέον. Ἐν τῇ δευτέρᾳ ὁμως πράξει, ἐν γραφικωτάτῳ κῆπῳ, ὅπου τὸ πᾶν μειδιᾷ τὸ μειδίμα τῆς χαρᾶς καὶ ἀνεπέμπει τὴν μεθυστικὴν τῆς ζωῆς ἡδονήν, οἱ ἐρασταὶ συναντῶνται καὶ ἀνομολογοῦσιν ἐκ νέου τὸν ἐρωτὰ των. Ἐν τῷ μεταξὺ ὁμως ὁ Μερλέν αἰρηθῶς προσέρχεται καὶ βλέπει τοὺς ἐραστὰς ἀθετοῦντας τὸν ὄρκον των τὴν αὐτὴν στιγμὴν ὁ Λανσεὸρ δάκνεται ὑπὸ ὄψεως. Ἡ Ζουζέλλη ὀρμᾶ κατ' αὐτοῦ, τὸν ὅποιον καὶ φονεῖ: ὀδηγεῖ δὲ εἰς τὸν οἶκόν του τὸν Λανσεὸρ, ὅστις θεραπεύεται, ἀλλὰ μετὰβάλλεται εἰς γέροντα τερατωδῶς ἐρρυτιδωμένον καὶ ἀποτροπαίως ἄσχημον. Ἡ Ζουζέλλη τὸν βλέπει καὶ φρικεῖ δὲν ἀποστρέφει ὁμως τὸ βλέμμα τῆς, ἀλλὰ μὲ φωνὴν ὑποτρέμουσαν καὶ ὑπὸ τὸ κράτος βαθυτάτης συγκινήσεως τῷ λέγει: «Ναί, εἶσαι γέρον καὶ ἄσχημος, ἐγὼ ὁ-

μως ακόμη σε άγαπώ.» Αί δοκιμασίου όμως εξακολουθούσιν είδεχθέστεραι. Καί ο μάγος Μερλέν εκτελεί τὸ ἀποτρόπαιον ἔργον του διὰ νὰ σώσῃ τὸν υἱὸν του.

Ὁ Λανσεὸρ ἀνακτᾷ τὴν προτέραν του μορφὴν ὑπέικων εἰς τὰς μαγικὰς τοῦ πατρὸς του κρατεῖ νῦν ἔρωτικῶς εἰς τὰς ἀγκάλας του τὴν Ἀριέλλην. Ὁ Μερλέν πρὸςκαλεῖ τὴν Ζουζέλλην, ἥτις βλέπει τὸν ἔραστὴν της, ἐνοῦντα τὰ χεῖλη του μετὰ τῆς Ἀριέλλης. Ἡ Ζουζέλλη πάλιν δὲν τὸν ἀποπέμπει, ἀλλὰ τῷ λέγει τρυφερά: «Διατί προδίδεις τὸν ἔρωτά μας; Ὁμολόγησον τὴν πλάνην σου καὶ σὲ συγχωρῶ.» Ὁ Λανσεὸρ ὑπὸ τὸ κράτος τῶν μαγεῖων διατελῶν ἀρνείται βραχέως ἐν τούτοις ἡ Ζουζέλλη τὸν συγχωρεῖ. Τὴν ὑστάτην δοκιμασίαν, τὴν καὶ φρικωδέστεραν ἀπασῶν παρέρχομαι ἐν σιγῇ. Ἐν τέλει ὁ Μερλέν πεισθεὶς περὶ τοῦ ἀπολύτως ιδεώδους ἔρωτος τῆς Ζουζέλλης συγκατατίθεται εἰς τὴν μετὰ τοῦ υἱοῦ του ἔνωσιν αὐτῆς. Ἄν τὸ σύνολον τοῦ ἔργου εἶναι ἄχαρι καὶ παρέχει τὴν σφραγίδα ποιᾶς τινος ἀστείας πρωτοτυπίας, εἶναι ἀναντίρτητον ὅτι καθ' ὅλον τὸ ἔργον τοῦ συγγραφέως ἐν τῇ ἀντιλήψει τοῦ αἰσθηματικοῦ κόσμου εἶναι ἐσπαρμέναι ωραιόταται περὶ ἔρωτος ἰδέαι, ἐμπνεύσεις τρυφεραὶ καὶ ιδεωδῶς ἀνθρώπιναι.

* *

Εἰς τὰς ζωντανὰς ὁμῶς σελίδας τῆς Μόνας Βάννας ἀπεικονίζονται ἅπασαι αἱ ἐκφάνσεις τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς μετὰ τιος ὠραίου καὶ περικαλλοῦς καὶ ἐλαφροῦ μυστικισμοῦ, ὡς διακρίνονται ἅπαντα τὰ πνευματικὰ προϊόντα τοῦ μικροῦ Βέλγου Σαϊκοπερίου.» Εἰς τὴν Μόναν Βάνναν με δύναιμι ψυχικὴν συναρπάζουσαν, με ἀριστοτεχνικὸν χρωματισμὸν ἐν τῇ ἀντιλήψει τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς, τῶν παλμῶν, τῶν δακρύων, τῆς χαρᾶς, συγκρούονται τὰ πολυπλοκώτερα προβλήματα τῶν συναισθημάτων, ἅτινα ἐβασάνισαν καὶ αἰωνίως θὰ βεβασανίζωσι τὰ μεγάλα πνεύματα, ὡς ὁ ἔρως, ὁ ἀτομισμός, ἡ ζηλοτυπία, ἡ αὐταπάρνησις, ἡ τιμὴ. Τὸ ὠραῖον τοῦτο ἔργον τοῦ Μαίτερλιγκ, οὗ ἡ λύσις ἐνέχει ἐν εἶδος ὠραίας ἐκφυλίσεως (ἃσά γε θὰ προκαλέσω τὰς διαμαρτυρίας τῶν ἀκριβολόγων;) ἔχει ὡς ὑπόθεσιν ἐν τρομερὸν ἐπεισόδιον τῶν ἐμφυλίων σπαραγμῶν μετὰ τῆς διεφθαρμένης Φλωρεντίας καὶ τῆς Πίζης, ὡς ἡ-

ρωίδα δὲ τὴν συμβίαν τοῦ Γουίδου ἄρχοντος τῆς Πίζης, Μόναν Βάνναν, ἐνσαρκούσαν τὰ ιδεώδη τοῦ τε συζύγου της καὶ τοῦ πολιορκουμένου λαοῦ. Εἰς τὰ πρόθυρα τῆς Πίζης εὐρίσκειται ὁ ἐχθρικός στρατός ἔτοιμος νὰ προβῆ ἐξ ἐφόδου κατ' αὐτῆς. Ἄλλ' ὁ νικηφόρος στρατηλάτης τοῦ ἐχθρικοῦ στρατοῦ, μισθωτὸς ὢν, δὲν λησμονεῖ τὸν πρῶτον παιδικὸν του ἔρωτα ἐν τῷ προσώπῳ τῆς Μόνας Βάννας καὶ εἰς τὸν πατέρα τοῦ Γουίδου, τὸν μεταβάντα εἰς τὴν σκηνὴν αὐτοῦ, λέγει ὁ στρατηλάτης ὅτι ἡ Πίζα θὰ σωθῆ καὶ μετ' αὐτῆς 30,000 ψυχῶν, ἂν ἡ Μόνα Βάννα συγκατανεύσῃ νὰ προσέλθῃ εἰς τὴν σκηνὴν του προσφέρονσα οὕτω τὴν τιμὴν της ὀλοκύτωμα εἰς τὸν βωμὸν τῆς πατρίδος. Ἐξελίσσονται εἶτα σκηναὶ σπαρακτικῆς ζωῆς καὶ βαθείας φιλοσοφίας καὶ συμβολισμοῦ. Ὁ Γουίδος διαμαρτύρεται, φρικᾷ, ζηλοτυπεῖ, πάσχει, ἀλλ' ὁ λαὸς ζητεῖ ἐπιμόνως τὴν θυσίαν ταύτην διὰ νὰ σωθῆ καὶ ἡ Μόνα Βάννα, μυστηριωδῶς σκεπτομένη προσέρχεται εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ νικηφόρου στρατηλάτου. Ἡ μυστ' α' τοῦ συνάντησις της ἐνέχει ἄκρως σπαρακτικὸν μεγαλεῖον κριτερίας καὶ αὐταπαρνήσεως. Ἡ Πίζα σώζεται. Ἡ Μόνα Βάννα ἐπιστρέφει ἀγνὴ ὡς ἡ δρόσος τῆς πρωίας. Ἄλλ' ὁ Γουίδος δὲν πιστεύει εἰς τὴν ἀγνότητα ταύτην. Τὴν ἀποπέμπει. Ἐνταῦθα ἄρχεται τὸ δραματικώτατον μέρος τοῦ ἔργου μετὰ τὴν ἐκτάκτως πρωτότυπον λύσιν του, ἐφ' οὗ ἀποτυποῦται καὶ ἡ ἀκακο: τοῦ συγγραφέως ἐκφύλισις. Τὴν ψυχρὰν λογικὴν καὶ τὴν φιλοσοφίαν τῶν αἰτίων εἰς τὸ ἔργον τοῦτο ἀντιπροσωπεύει ὁ πᾶτης τοῦ Γουίδου συνδυάζων τὴν ὑψίστην ἐκδήλωσιν καὶ τὴν ἀνθρωπίνην στοργὴν πρὸς τὰς ἀνάγκας τῶν περιστάσεων.

Ταῦτα πετῶντι καλὰ μὲν, τὰ δύο τελευταῖα ἔργα τοῦ Μαίτερλιγκ. Καὶ ἡ μὲν Ζουζέλλη οὐδὲν ἀπίθανον νὰ ἐγράφη κατὰ τὴν νεαρὰν ἡλικίαν τοῦ συγγραφέως καὶ νὰ ταφῆ συνεπῶς ἐν τῇ λήθῃ ταχέως ἡ δὲ Μόνα Βάννα, πραγματευομένη θέμα ἀείποτε συγκλονίσαν τὸν κόσμον, διότι εἶναι εἰλημμένον ἐκ τῆς πραγματικῆς ζωῆς, ἐξ ἧς κινήθησαν καὶ ἀπηθανατίσθησαν τὰ ἀριστουργήματα τῶν αἰώνων, θὰ ζήσῃ εἰς πολλὰς ἀκόμη γενεάς, ὡς ἀποκρυσταλλοῦσα ἐν ταῖς σελίσιν αὐτῆς τὰ αἰώνια τῆς ἀνθρωπότητος ιδεώδη.

Ἄχ. Καλεύρας

ΑΝΘΗ ΠΟΡΤΟΚΑΛΕΑΣ (πεζὸν ποίημα)

Πρὸς τὴν δεσποινίδα Βάσω Γ. Σαλιάρη εἰς Χίον.
ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῶν ἀρραβῶνων της.

Εἰς τὴν νῆσον τῶν γλυκυρρόθμων ἀκτῶν μετὰ τοὺς εὐώδεις πορτοκαλεῶνας, μετὰ τοὺς μοσχοδόλους εσχίνους, μετὰ τὰς αὔρας τὰς ἀπαλὰς τὸν χιμῶνα, τὰς χλιαρὰς τὴν ἀνοιξιν, τὰς δροσολούστους τὸ θέρος, κεκορεσμένης ἀπὸ τὴν γῆριν τῶν μυρωμένων ἀνθῶν τῆς καταρρύτου φύσεως, ἐκλευκὸν σὺ καὶ εὐχόμενον ἄνθος πορτοκαλέας, μετὰ τὸ ἄρωμά σου τὸ ἀμβροσίον ἔσυρες τὸν ναυπλοοῦντά μου φίλον ἔπος εἰς παλαιὸν καιρὸν τὸ σαγηνευτικὸν ἄσμα τῶν σειρήνων εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς μυθικῆς νήσου.

Ἐπρέπε νὰ ἔχω μίαν μαργαρωδὴ κόγχην τὴν ὦραν αὐτὴν, νὰ τανύσω χορδὰς εἰς αὐτὴν ἀκτῖνας ἡλίου διὰ νὰ τονίσω τὸν ἕμνον, ὁ ὁποῖος ἀναβλύζει ἀπὸ τὴν ποιητικὴν μνηστειῶν τῶν καρδιῶν σου καὶ ὁποῖος νὰ διδῇ ὅλην τὴν αἰθερίαν αἴσθησιν τοῦ λευκοῦ τῶν λωτῶν καὶ νὰ ἐγκλείῃ ὅλην τὴν καλλονὴν τῆς κρινολεύκου ψυχῆς σου.

Εἶσαι νόμφη τῆς λευκῆς ἀγάπης καὶ εἶσαι νόμφη τῶν λευκῶν κρίνων. Σὲ ἐγνώρισα παιδίον ἔλον χάριν, ἀθωότητα, ἀφέλειαν, δρόσον ἔνθ' ῥόδινον κάλυκα τοῦ ἀνθρωπίνου ἄνθους. Σὲ εἶδόν αὐξανομένην, πλάσμα τι ἀπροσδιόριστον καὶ αἰωρούμενον ὡς τὸ νέφος, ὑγρὸν, ἀσύλληπτον καὶ φειδὸν ὡς ὁ αἶθήρ, καὶ σε ἐπανεῖδον μεγάλην θελκτικὴν κόρην. Ὅλη ἡ ἀρμονία τῆς μεθυστικῆς περὶ σὲ φύσεως καταπτέριζοτο εἰς τὴν ψυχὴν σου καὶ εἰς τὸ σῶμά σου. Εἰς τὸν ὕδρανόν σου ποτὲ δὲν ὑψώθη σύννεφον μέλαν, ὁ ἥλιος ποτε δὲν ἔδυσεν εἰς αὐτόν, ὁ γλυκὺς ἀκτινοβολοῦς ἥλιος, ὁ ὁποῖος κλείεται εἰς τοὺς μεγάλους, τοὺς γλυκοὺς αἰγλήεντας ὀφθαλμούς σου. Ἡ ζωὴ σου ἐκυλίετο ὡς διαυγὴς ἀδαμάντινος ρυαξὶ εἰς ἀνθοστολιστοὺς ὄχθας. Ἡ θάλασσα, οἱ γύρω σου λόφοι, τὰ εὐδιδῶντα ἄνθη, σοῦ ἐχάρεσαν τὰ μύρα, τὰς δρόσους των, τὰς καλλονὰς των.

Ἦσο ἡ ἀγνὴ κόρη, ὁ κρίνος μετὰ τὴν μοσχοδόλοῦσαν ψυχὴν. Ἦσο τὸ χρυστάλλινον εἶδωλον, ἡ χαρὰ, τὸ χάριμα, ἡ τρυφή εἰς τὸν ἀρχοντικὸν οἶκον τοῦ πατρὸς σου, ἡ ἀνοιξίς ἡ εὐδιδῶσα, ἡ σκορπιζούσα τὰς θεσπεσιωτέρας εὐφροσύνας καὶ τὰς ἀρμονικωτέρας μελωδίας εἰς αὐτόν. Καὶ Ἦσο ὡς μίαν θείαν παρθένον μετὰ τὸ μεστωμένον σου ἀνά-

στημα, τὸ λιγυρὸν ὡς κυπάριστος, κάτω ἀπὸ τὰ ἐξ αἰγοκλήματος καὶ ἰάσμων μεθυστικὰ πλαισιώματα τῶν πραγύρων καὶ ἀνεκάλες εἰς τὸν νοῦν τὰς ἀρμονικὰς καὶ ἡρέμους στάσεις τῶν ἀρχαίων Νυμφῶν, ἐκεῖ ὑπὸ τὰς μεγάλας πλατάνους, ὅπου τὸ ὕδωρ λούει ροδανθισμένας πικροδάφνας, καὶ φέρονται τῶν πηγῶν τὰ κρύφια νάματα ὑπὸ τὰς φρικιάσεις τῶν ζεφύρων διὰ τῶν ριζῶν εὐδῶν θάμνων, οἱ ὅποιοι σκορπιζοῦν βλασταμόμυρα.

Κάτω ἐκεῖ εἰς τὰς μουσικὰς ἀκτὰς τῆς Σικελίας, ἐπάνω εἰς τὰ ἠδύλακα νερά τῆς Κατάνης, τὰ ὅποια περιψύουσι μετὰ τὴν ἀπαλὴν ὑφὴν τῆς ἡχοῦς αἱ ἠδίσται ἀρμονίαι τοῦ αἰθεροποιήτου πνεύματος τοῦ Βελλίνη, εἰς μίαν ἑορτάσιμον ἐστίασιν ὁ ἐκλεκτὸς τῆς καρδίας σου, ὁ εὐσταλής, ὁ συμπαθὴς πλοίαρχος τῆς ἀχρυσομάλλης Σιφναίου ὁ λεβεντόκαρδος Πέτρος Ἀντωνέλλος μὲς ἀνέγνωσε τὸ τηλεγράφημα τῆς ἀνταλλαγῆς τοῦ δακτυλοῦ τῶν ἀρραβῶνων σας. Ὁμιλος φίλων μετὰ τῶν ὁμοίων δικαίνοτο ὁ πλούσιος Ἕλληνας τῆς Κατάνης καὶ πρόξενος τῆς Ἑλλάδος κ. Παντελῆς καὶ ὁ κ. Ἀχιλλεὺς Σακκῆς καὶ ὁ πλοίαρχος τοῦ ἀτμοπλοίου Κ. Πασχαλίδης καὶ κ. Β. Λεβαντής, μίαν ἐξαιρετικὴν ἀδελφάντην καρδίαν, ὕψωσαν τὰ κύπελλά των καὶ ἠύχθησαν ἐκ καρδίας νὰ εἶναι ὁ μεταξὺ σας δεσμός: τρυφερὸς ἄλλα καὶ θελκτικὸς, ἀγνὸς ἄμα καὶ ἱερός, ἀληθής, τελεία καὶ ἀδιάρρηκτος ἔνωσις καρδιῶν. Ἡ θανατοῦσα τὴν ψυχὴν μου ὡς ἄρπαν εὐαίσθητον, ὡσαυτοῦσιν λύρην μελωδοῦσαν διὰ τῶν ἀέρων ἑνὸς τοσοῦτον εὐφροσύνου γεγονότος καὶ εἰς τὰ χεῖλη, μου ἀνῆλθον τὴν ἡμέραν ἐκείνην οἱ ὠραῖοταροι καὶ εὐθυμότεροι τῆς ζωῆς λόγοι.

Καὶ ἔπειτα ἐπὶ τῆς γαφύρας τῆς ἀ' Ἑλένης Νεγροπόντη, μετὰ τὸν πλοίαρχεοντα ἀδελφόν σου ἐνθυμούμεθα σὲ τὴν ἀγνὴν ἀδελφὴν, ὠμιλοῦμεν διὰ σὲ τὴν χρυσοποικίλτον πέρδικα καὶ ἐφανταζόμεθα πῶς θὰ ἐγεινεν ἡ φωνὴ σου ὅταν τὰ ἄνθη τῆς πορτοκαλέας, τὰ ζυμωμένα ἀπὸ τὴν ἀμβροσίαν καὶ τὸ ἰχὺρ τῆς ἀθανασίας, σοῦ εἶπαν, ὅτι ἦνθησαν διὰ σὲ, διὰ νὰ στολίσουν τὸ μυρόρραντον κεφλάκι σου, καὶ πῶς θὰ ἐπορρωθῶσαν αἱ παρειά σου, καὶ πῶς θὰ ἠκτινοδόλησαν οἱ ὀφθαλμοί σου, καὶ πῶς τὸ αἶμά σου θὰ ἐκινκλώθητε σφριγῶδες εἰς τὰς φλέβας σου, ἐφανταζόμεθα ποῖον κίε:τημα ἢ ἐσκίρτησεν ἡ πρῶτος καρδιά σου, ποῖα ἔξαψις, ποῖα ταραχὴ, ποῖον θαῦμα θὰ ἐτελέσθη ἐν σοί.

Νέοι τώρα δρόμοι της ζωής ανοίχθηκαν εις σέ. Άγουσιν ούτοι εις μίαν υπερτάτην μύησιν, εις μίαν θείαν αποκάλυψιν του ήθικου και υλικου κόσμου, εις άρσιν αύλαίας επί καινης ευρυτάτης σκηνής. Ήγέρθη και εις σέ τό εκ πορφυρίτου ύπόδαθρον. Είσαι είδωλον ήδη μυστικής λατρείας. Θεϊον θέληγητρον έπεχύθη εις σέ. Είσαι ήδη ή δύναμις ή δημιουργική των μεγάλων έξάρσεων, ό μέγας συντελεστής των έργων, τά όποια προύποθέτουσιν όλον τό σθένος των υγιών στοιχείων τής ψυχής του ανθρώπου. Έχουν διό σέ τά πράγματα του αντικειμενικου κόσμου ήδη άλλην χροιάν. Όλα γύρω σου είναι λευκά. Άλλ' ή λευκότης αύτη πηγάζει από σέ. Ένοεις ήδη τά άνθη, και τά άνθη σε έννοούν και σε αγαπούν. Όλους εκείνους τούς μουσικούς ψιθύρους, τούς όποιους ψάλλουν οι ζέφυροι εις τας ψυχάς των λευκών κρίνων υπό τό φέγγος τής σελήνης, τούς άκούεις εις τής ψυχής σου τά βάρη. Σε βλέπω ήδη κλίνουσαν την κεφαλήν και την σκέψιν σου, μακράν φεύγουσαν ως κύκνος, σχίζουσαν τά άπέραντα ύγρά πλάτη, θερμήν, παλλομένην, σκιρτώσαν ως πτηνόν, τινάσσον τά πετερά του εις τήν άνατολήν τής Αύγης, έναγκαλιζόμενην τό ταχύπλον άτμόπλοιοι και πλεκομένην περί την μορφήν εκείνου, όπως οι κλώνοι των κισσών πλέκονται γύρω εις τούς κλάδους των δένδρων.

Είσαι τώρα μία νόμφη των λευκών κρίνων, μία νόμφη τής λευκής αγάπης. τό γόητρόν σου είναι άπαραμίλλον και ή καλλονή σου εξαισιζ. Η άρμονία έξηκόντησε θείας και μεγαλοπρεπείς τας άστραπάς της.

Μαγεύεις. Είσαι ή νόμφη του λευκου κάλλους. Η πρισματώδης αύτη άκτίς, προβαλλομένη επάνω εις τό λιγυρόν σου παρθενικόν σώμα, σε μεταμορφώνει εις μίαν πλαστικήν Νύμφην τής αρχαιοτήτος, κρητούσαν την κύλικα τής υπερτάτης μέθης του έρωτος εις τας χείρας.

Από την κύλικα αύτην άς άντλήται αιωνίως ή χαρά και ή εύτυχία ενός και μόνου, Έκείνου. Άς είναι αιωνίως άγνά και αιωνίως λευκά και άμάραντα τά πορτοκαλάνη, που θά στεφανώσουν τό έράσμιον προσωπάκι σου. Έσο αιωνίως λατρευτή. Διατήρει εις άεί την θέσιν θεάς, και έσο άξία τής μοναδικής λατρείας Έκείνου. Έσο κυρίαρχος εις την μίαν και μεγάλην εκείνου καρδίαν. Ως εις λιθωνοτρίν ει, αύτην άς καίηται εΰωδες τής αγάπης τό λιθωνοτρίν άς αναθυμιάται εις σέ και μόνην, μίαν παγκαλόμορπον δέσποιναν, μίαν λευκόπεπλον Έστιάδα, άγνήν θεματοπούλακα του Ιερου πυρός τής οικογενειακής έστίας, άπόλυτον έρωτοδότιν θεάν με τό ούράνιον μειδίωμα εις τά χείλην και με τό κάλλους την λάμψιν. Και άς είναι ό μεταξύ σας δεσμός πηγή καλλίρρους πάσης εύρησάνης! **Κλεάνθης Βασδαρδάκης.**

ΥΠΟ ΤΟΝ ΗΛΙΟΝ

Οι κλανόδοι μουσικοί. Η Revue δημοσιεύει μίαν ενδιαφέρουσαν μελέτην του Paulucci di Calboli περί των Πλανοδίων Ιταλών μουσικών. Έκ των νομάδων τούτων άνέθρονον πολλάκις φαινοί σπινθίρες, εξ ών άναφέρονται μόνον, ως γνωστότον, τον Lulli, όστις μάλλιστα συνεργάστη μετά τού Μολιέρου τινάτας τό μουσικόν μέρος τής κωμωδίας Monsieur de Pourceaugnac (Άγαθόπουλος). Άλλ' ως φαίνεται ή πλανοδία μουσική δέν ηνύνηθη πάντχι υπό τής τύχης ούδ' υπό των κυβερνήσεων. Καθότι αναφέρονται πολλά θεσπίσματα εις βάρος αυτης, ότα τά «*Διαβολικά*» Έδουάρδου του Β' και τής βασιλίσσης Έλισάβετ. Ήνα λάβη δέ τις ιδέαν τής μελοφροβίας κυβερνήσεών των, αναφέρωμεν ότι εν των μάλλον πολιτισμένων κρατών, ή Σουηδία, έφάνη κωμικώς άμειλικτον προς τούς μουσικούς. Κατά τινα νόμον οι πτωχοί ούτοι διάβολοι θεωροϋντο ως παρίαί εν τώ Σκανδιναυϊκώ κράτει. Έκαστος δέ ήδύνατο να φνεύση αυτους εν καθαρή συνειδήσει, άρκεί να ήδύνατο όπως προσφέρη εις τον κληρονόμον του θύματος ζεύγος νέων ύποσημάτων, ζεύγος χειροκτίων και ένα μόσχον τριετή. Άλλά και ή γελοία αύτη άποζημίωσις ήτο πάντοτε σχεδόν χιμαιρική, διότι προς άπόκτησιν αυτης ό κληρονόμος ύπεβάλλετο εις την έξής δοκιμήν. Άφ' ού έφερον τον μόσχον επί ύψώματός τινος έλίπαινον την ούραν αυτου και την έδιδον εις τας χείρας του κληρονόμου. κατόπιν έκτύπων τό ζών, όπερ έφευγεν. Έάν τότε ό κληρονόμος κατώρθου να συγκρατήση την ούραν, είνετο κύριος αυτου. Η μουσική των διαλειμμάτων των θεατρικών παραστάσεων φαίνεται ότι έλκει επίσης την αρχήν της εξ Ιταλίας. Οι κωμωδοί ήσαν πολλάκις και μουσικοί, κατά δέ τά intermezzi άεσοκείων την ύπομονήν των άκροατών.

Κηλίδες του Κρόνου. Περί τά μέσα του Ιουλίου παρετηρήθη εξ Άμερικης επί του Κρόνου άνωμάλας τις κηλίδες, άρκούντως μεγάλης, συνδυασμένη υπό άλλης μικροτέρας. Αί κηλίδες αύται βαθμηδόν άπεμακρύνοντο άπ' άλλήλων και καθίσταντο όλον εν μάλλον ευδιάκριτοι. Επί τής μεζόντος μάλλιστα παρετηρήθη φωτεινότητος κυρήν. Ο Κρόνος, ως γνωστόν, είναι λίαν αινιγματώδης άστήρ. Ολον τό σύστημα αυτου, ένεκα του ελαχίστου αυτου ειδικου βάρους, άντιστοιχοϋντος προς τό έβδομον του τής γης, θά έπλεον επί του ύδατος, όπως πελωριάς τις σημαντήρ. Ωστε τό ειδικόν βάρος του Κρόνου είναι κατώτερον του του φηλου κερτημένου ως τοιούτο τό τέταρτον του τής γης.

Άνώτατον επιστημονικόν βραδειον. Τη 15 του περελόντος Ιουνίου συνέστη εν τή μεγάλη αίθούση του Reichstag του Βερολίνου τό πέμπτον άεθές συνέδριον των χημικών, εν φ' μεγάλως ύψώθη ή Γαλλική επιστήμη εν τώ προσώπω του Henri Moissan, του γνωστου έφευρέ-

του του ηλεκτρικου κλειδάνου, τιμηθέντος δα του μεταλλίου του Hofmann. Τό μετάλλιον τούτο, όπερ έδει ν' άκονέμηται κατά πΐσαν πενταετίαν εις τον σημαντικώτερον χημικόν τής ύψηλίου, ούδόλωσ άπενεμήθη μέχρι τής σήμερον από του θανάτου του ιδρυτου αυτου συμβάντος τώ 1892

Άρχαιον σύγγραμμα. Ο Berthelot άνήγγειλεν εν τή Γαλ. Άκαδημία των επιστημών ότι άνευρέθη σύγγραμμα τι γεγραμμένον εις Άραβικήν γλώσσαν και πραγματευόμενον περί πνευματικής και υδροστατικής, όπερ άποδίδουσιν εις Φίλωνα τον Βυζάντιον.

Τηλέφωνον Λονδίνου Βρυξελλών. Κατά τήν παρελθόντα μήνα συνεπληρώθη ή τηλεφωνική συγκανωνία Λονδίνου-Βρυξελλών. Τό ενδιαφέρον σημειών τής επιχειρήσεως ταύτης είναι τό μήκος του ύποβρυχίου κάλω (75 χιλιομέτρα), όπερ είναι τό μακρότερον των ύφισταμένων ήδη.

Η έκρηξις του Βαζουβίου. Κατά την εσχάτως αναγραφείσαν έκρηξιν του Βαζουβίου από τ' ο κρατήρος τούτου έξεσπινδύνισθησαν λθλ μεγέθους ήμίσεως κυβικου μέτρου πεσόντες εις άπόστασιν 400—500 μέτρων άπ' αυτου. Η.

ΕΠΙΦΥΛΙΣ

A. B. ΣΤΕΡΝ

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΟΥ ΑΛΕΞΙΟΥ

(Έκ του ρωσικου)

III

(Συνεχεια ιδε προηγ. φύλλου).

Η Άλεξάνδρα Νικολάεβνα ένήση την θωπείαν του παιδιου, και περιπτύχσα αυτό εις τας άγκάλας της. εις ήλθεν εις την οικίαν.

Πρό πολλου, ή μητηρ και ό υίος δέν είχαν αισθανή τοιαύτην συμπάθειαν προς άλλήλους.

VII

Φαίνεται ότι και μετά την άφιξιν του πατρός του ή έξοχική ζωή διά τον Άλεξιον ήτο ή ιδία. αι αύται ώραι τής έγέρσεως, τού γεύματος, του δείπνου, αι αύται έγασία άνω μετά του Νικολάου Άνδρέεβιτς, τ' υτρα, αι μετά των χωρικων συνδιαλέξεις, τά μετά των άδελφών παιγνια αι μετά τής m-elle συζητήσεως, — πάντα ήσαν εν ταξει ό Άλεξιος, όμως ήσθάνετο δυσάεσκειάν τινα. Μετά την άφιξιν του πατρός του έπαυσε να αισθάνεται έαυτην άνδρα. Έκτός τούτου οι εύχάριστοι περιπατη μετ' τής μητρός του αι τής Κλεοπάτρας Βασιλείεβνας, εις τούς όπιους έλάμβανον ένίτε μέρος και τά κορτία μετά τής Κλοθβίλδης, τελως έξέλιπον. Τώρα ή Κλεοπάτρα Βασιλείεβνα κατά

ΠΑΝΤΟΙΑ ΚΙΝΗΣΙΣ

Άναρρώσεις. Εδτυχώς διά τό γένος άνέρρωσεν αισίως εσχάτως τής εκ προσβαλούσης αυτην άδιαθεσίας, ή Α. Θ. Η ο Οικουμενικος Πατριάρχης γενναίως ύποστάς την εις ήν ύπεβλήθη μικράν έγχείρησιν. Έποβάλλοντες Αυτή ένθερμώς τά συγχαρητήρια ήμων, εύχόμεθα εκ ψυχής όπως ό Ηλάστης διατηρή Αυτην υγιή και μακραιώναν.

Επίσης μετά πολλής χαρής χαιρετίζομεν την εκ μακράς άσθενείας άνάρρωσιν του εκ των καλλίστων ήμων συνεργατών και τοσούτω εύφημο: άνά τον φιλολογικόν κόσμον γνωστου κ. Ν. Βασιλειάδου ιατροϋ, φ' τινι εύχόμεθα τά αυτά.

Άρραβώνες. Κόρη άβρά και χαρίεσσα, ή κόρη του ποιητου, ή Δις Έβλή Γ. Συρρη, άντήλλαξε προχθές δακτύλιον άραβώνος μετά του έγκρίτου άκηγόρου κ. Μοσχωνά υπό αίτησιν άπατέρ χουσών έλπίδων και τας έγκαρδίας εύχας μυριαριθμων φίλων. Ένωϋντες τας εκ ψυχής εύχάς μας, δεόμεθα του Έψίτου όπως καθήδυνη την πατρικήν καρδίαν του εθνοφιλου: ποιητου, καταπέμπων εμμενη και ευδαιμονίας πύργον εις την θυγατέρα του των χουσων και ρόδινον του Έμναίου Θεόν.

Τις έσπερινάς ταύτας ώρας έπεριπίτει έφιπος ή έντ' ες διτρόχου άμάξης μετά του Βλαδιμηρου Άλεξέεβιτς, ή μητηρ του ήτο άπησχολημένη εις τας οικιακάς έγασίας, ή Κλοθβίλδη άπεποιείτο, και αυτός ό Νικόλος Άνδρέεβιτς: αν και εξήρογετ εις μακράν περιπάτον, εξήρογετ όμως άκουσίως. Έν γένει παρετηρείτο ή άπουσία του ύρηγητου.

Ο Άλεξιος ήσθάνετο όκνηριαν τινα τον εν έαυτω, λυπην άδικαιολόγητον ως αν να εκρύβη ή ήλιος εκ του ορίζοντός του και όλη ή γη ήμαυρωθή. Ποία λοιπόν ήτο ή αίτια; Άρά γε ήτο μόνη ή διακοπή των γενικων περιπάτων; Όχι, δέν ήτο μόνη ή διακοπή των περιπάτων: ύπ' ηρχη και άλλη αίτία έκαμε μίαν ανακάληψιν. . . Πότε και πώς την άντελήφθη; Τήν άντελήφθη διά του νοϋ, τ' υ έντίκτου ή τής καρδιάς; Αίρηνηία ήτο ή ανακάλυψις του ή εφθασεν εις αυτην βαθμηδόν και μετά πολλας άποδείξεις; Η υ τό ήξευρον! . . .

Έν τούτοις, καθώ τω έφάνη, έκαμε τή ανακάλυψιν του αιρνιδίως. Καί τούτο εν μόνον βλέμμα άνταλλαγέν μεταξιν των αγαπητοτέρων αυτου όντων, — ούδέν άλλο.

Ητο έσπερα και άκρετά άργά. Η m-elle μετά των κρησίων είχαν πλέον άπισυρθη. Έν τή αίθούση εύρισκοντο ή Άλεξάνδρα Νικολάεβνα, ή Κλεοπάτρα Βασιλείεβνα και ό Νικόλος Άνδρέεβιτς, όστις άνεγνώσκασεν εις επήκοον κατά την επιθυμίαν των κυριών. Καί ό Άλεξιος παρεκάλεσε την μητέρα του να παρεμβη διά να άκούση. Ο Βλαδιμηρος Άλεξέεβιτς μετά τό γεύμα άπουσίαζεν — είχαν άναχωρήσει μετά του Άντιπιτς ει, τι άγκοκήτιον, άπέχον 10 βέστια.

Ο Άλεξιος καθήμενος και άκούων, παρετήρει διά μέσον τής άκικτης θύρας του έξώστου. Η υς ήτο σκοτεινή, ή

ΛΟΓΟΣ Δ. ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΟΥ ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ

Περὶ τοῦ Γλωσσικοῦ Ζητήματος παρ' ἡμῖν. Ἐμ-
βριθὲς καὶ ἀφιανόναστον ἀληθῶς ἔργον ἀπ. τιλεῖ ἔκδ. θεῖσα
εἰς τεῦχος ἢ περὶ τοῦ γλωσσικοῦ ζητήματος συγγραφεῖσα
πραγματεία τοῦ γνωστοῦ λογιῶν κ. Δ. Οἰκονομίδου κα-
θηγητοῦ τῆς Μ. τοῦ Γένους Σχολῆς καὶ ἀπαγγελθεῖσα ὡς
πανηγυρικὸς λόγος ἐν αὐτῇ τῇ Μ. Σχολῇ κατὰ τὴν ἐορτὴν
τῶν Τριῶν Ἱεράρχων. Γνωστὴ ἢ ἐν τῷ θέματι τούτῳ εἰ-
δικότες τοῦ ἐμβριθοῦς συγγραφέως ὥστε τὸ ἔργον ἀποτελεῖ
γενναίαν κατὰ τῶν δολοφόνων τῆς γλώσσης διαμαρτυρίαν
ἀμα δὲ καὶ πολυτίμον παντὸς ἐν τῷ, γράμμασιν ἀσχολου-
μένου, ὡς καὶ ἀπλῶς ἀνεπτυγμένου ἀνθρώπου, ἀπόκτημα.

Πινακοθήκη. Πλοῦσιον εἰς εἰκόνας καὶ ἐκλεκτὴν ὕλην
ἔξεδόθη τὸ τριακοστὸν τεῦχος τῆς «Πινακοθήκης». Περι-
έχει τὰς ὠραιότερας εἰκόνας τῆς Ἐκθέσεως τοῦ Ζαπείου
καὶ μίαν προσωπογραφίαν Ἀθθίδος.

ἄρχος καὶ ἀρωματική. Ὁ κήπος ἐφαίνετο εἰς τὸν Ἀλέξιον
μελαγχολικός, μυστηριώδης, μάζα ἀνευ σχήματος, παρ-
ουσιάζομενος εἰς αὐτὸν ὡς μεγαλοπρεπὲς τι μέγαρον· κατὰ
σταλείμματα ἢ ἀστραπὴ ἐφώτιζε τὸν κήπον καὶ διὰ μίαν
στιγμὴν τὰ ἐβλεπεν ὅλα ἐν τάξει· κορμούς, κλάδους, τὴν
θαυμασίαν μάζαν τῶν φύλλων, ὡς ἂν μαγικὴ τις χεὶρ ἀ-
νόψου τὸ ἀποκρύπτον αὐτὰ παραπέτασμα· καὶ ἐκ νέου, κα-
ταδιδάζουσα αὐτὸ, ἐπεσκίαζε καὶ πάλιν τὸ μελαγχολικὸν
μέγαρον.

Ἀπολέσας τὴν συνέχειαν τοῦ ἀναγνώσματος, ὁ Ἀλέξιος
ἐκ νέου ἤρχισεν νὰ ἀκούη, ἀλλ' ἀφῆκε καὶ πάλιν, παντε-
λῶς ὅμως ἐκ τοῦ ἀντιθέτου μέρους ὁ κήπος ἐφώτισθη ὑπὸ
φωσφορικοῦ φωτός. Ἡ Ἀλεξάνδρα Νικολάεβνα ἐστράφη καὶ
ἐποίησε τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ.

— Εἶναι μακρὰν — εἶπεν ὁ Νικόλαος Ἀνδρέεβιτς — ἡ
βροντὴ δὲν ἀκούεται· δὲν θὰ φθάσῃ μέχρις ἡμῶν.

Ἀφῆκε ὅμως εἰς διάψευσιν τῶν λόγων του, ἔλαμψεν ἐκ
θωμβωτικῆ ἀστραπῆ, ἣν ἠκολούθησεν ἂν καὶ ὄχι ἐκχωρω-
τικὴ ἀκόμη, ἀλλὰ δυνατὴ βροντὴ.

— Ὡ, ὦ! πλησιάζει, — εἶπεν ἡ Κλεοπάτρα.

Ἦ καταγιγίς ἀληθῶς ἐπλησίαζαν, αἱ ἀστραπαὶ καὶ αἱ βρον-
ταὶ ἐένοντο ἐπαναληπτικαί καὶ ἤρχισεν νὰ πίπῃ ραγδαί-
οι τὰ τῆ βροχῆ.

Ὁ Νικόλαος Ἀνδρέεβιτς, ὅστις εἶχε δρᾶμην ἵνα κλείσῃ
τὴν θύραν τοῦ ἐξώστου, ἐπέστρεψε κατάβρεκτος.

— Ἄ! χιμᾶρρο; — ἀνεφώνησεν.

— Καὶ ὁ Βλαδίμηρος ἀκόμη δὲν ἐπέστρεψεν· τοῦτο μὲν
ἀνεσυχᾶν. — εἶπεν ἡ Ἀλεξάνδρα Νικολάεβνα.

Ὁ Βλαδίμηρος Ἀλεξέεβιτς δὲν ἐπληρώθη, καὶ ἡ κα-
ταιγις ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν καθίστατο δυνατωτέρα καὶ
ἐλάμβανε μεγάλας διαστάσεις.

ΥΠΟ ΤΗΝ ΥΨΗΛΗΝ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΝ ΤΗΣ
Α. Μ. ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

Βιομηχανικὴ καὶ Ἐμπορικὴ
(Πλατεία Κάρηγος ἐν Ἀθήναις)

Ἄνωτέρα Ἐμπορικὴ σχολὴ

Ἐγγραφαὶ ἀπὸ τῆς 20ης Ἀυγούστου. — Τὰ μαθήματα
ἀρχοῦνται τῇ 15ῃ 7/βρίου

Σχολὴ Μεταλλευτικῆ Μεταλλουργικῆ σχολῆ
Δελτίον τῶν προόδων τῆς βιομηχ. τοῦ ἐμπορίου καὶ τῆς
γεωργίας.

Γεωργικὴ σχολὴ

Οἰκοτροφικὸν Γαλλικόν. — Προπαιδευτικὸν σχολεῖον. —
Ἐσπερινὰ μαθήματα.

Βιομηχανικὴ σχολὴ

Προγράμματα ἀποστέλλονται δωρεὰν παντὶ τῷ αἰτούντι

Ἔτος 1903

15 7/βρίου 1903 — 15 Ἰουνίου 1904

Δίδακτρα ἐτήσια 325 — 485 δρ. — Τροφικὰ ἐτήσια 1200 δρ.

Τύποις Γ. ΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΥ καὶ ΕΥΑΓ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ
Κουρσοῦμ-Χὰν ἀριθ. 3

Συγκρατομένη πάντοτε εἰς τὰς ἐκφράσεις τῶν αἰσθη-
μάτων της, ἡ Ἀλεξάνδρα Νικολάεβνα ἐταράττετο. — Καὶ
διὰ τί νὰ ὑπάγῃ; Τί σημασίαν ἔχουσιν αἱ ἐκδύματα αὐ-
ταί; Καὶ ἰδὸν διὰ μηδαιμινὰ πράγματα ἐκθέτε ἑαυτὸν
εἰς κίνδυνον!

Ὁ Ἀλέξιος, ἰδὼν τὴν ταραχὴν τῆς μητρὸς του, ἀνη-
σύχησε καὶ αὐτό· ἔτρεχεν εἰς τὰ παράθυρα, ἐσταυροκο-
πεῖτο εἰς ἐκάστην λάμπην τῆς ἀστραπῆς, ἔκλειε τὰ ὦτα του
εἰς ἕκαστον κρότον βροντῆς. Ὁ Νικόλαος Ἀνδρέεβιτς προσ-
επίθει νὰ καθησυχᾷ τὴν Ἀλεξάνδραν Νικολάεβναν.

— Τι δύναται νὰ πάθῃ ὁ Βλαδίμηρος Ἀλεξέεβιτς; — Ἡ
Κλεοπάτρα Βασιλεῖβνα δὲν ἔλεγε τίποτε· δὲν ἠγέρθη ἐκ
τῆς θέσεώς της, οὔτε ἔκαμα τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ, οὔτε
καθησύχαζε τὴν Ἀλεξάνδρα Νικολάεβναν· ἐκάθητο ἔχουσα
τὰς χεῖρας ἐπὶ τῶν γονάτων καὶ ἦτο πολὺ ὠχρὰ.

Ἐλάμψεν ἰσχύρους ἀστραπῆ, ἐκθαμβώσασα πάντας, ἡ-
κίσθη ἐκχωρωτικὸς κρότος, ὅστις ἐφαίνετο ὅτι ἦτο ἐπ'
αὐτῆς τῆς στέγης· πάντες ἀκουσίως ἔκλιναν τὴν κεφαλὴν,
ὡς ἂν νὰ ἀνέμενον τὴν πτώσιν τῆς ὀροφῆς. Τὴν στιγμὴν
ἐκείνην ἠνοιχθὴ ἡ θύρα καὶ εἰσῆλθεν ὁ Βλαδίμηρος Ἀλε-
ξέεβιτς ζωηρὸς, φαιδρὸς καὶ κομψὸς ὡς πίντοτε.

— Ἄ! καταιγις! — ἀνέκραξε διευθετῶν τὰς τρίχας τῆς
κεφαλῆς του καὶ ἀμέσως παρετήρησεν ὅτι τὰ πάντα δὲν
ἦσαν ἐν τάξει· ὁ Ἀλέξιος εὐρίσκατο ἀκόμη εἰς τὴν αἴθουσαν.

— Ἀκόμη δὲν ἐκμιμήθης; — Ἐφοβήθη; τὴν καταιγίδα;

— Δι' ὄνομα Θεοῦ, Βλαδίμηρε! διὰ τί ἤργησες τόσο; —
μὲ ἀνησύχησε· χιλίας ὑπονίας διανοήθη. Ὁ Θεὸς εἰσεύ-
ρει τί δυστυχία δύναται νὰ συμβῇ εἰς τὸν ἄνθρωπον τὴν φο-
βερὰν ταύτην νύκτα!

(Ἀκολουθεῖ)

Μετάφρασις Δ. ΦΕΙΣΤΕΡΗ.

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ «ΚΟΡΟΝΑ»
ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΒΑΦΕΙΑΔΟΥ

8 ἀριθ. — Μπακτσέ-Καποῦ — ἀριθ. 8

Ἐν τῷ καταστήματι τούτῳ εὐρίσκονται εἰς τιμὰς ἐκτάκτως
συγκραταθαικάς, φωτογραφικὰ μηχανὰ νεωτάτων καὶ τελειοτάτων
συστημάτων, ἀμερικανικαί, ἀγγλικαί καὶ γαλλικαί.

Φάρμακα, χάρτι καὶ ἅπαντα τὰ φωτογραφικὰ εἶδη τῶν ἀρί-
στων προελεύσεων καὶ εἰς τιμὰς λίαν ἐπωφελεῖς.

Πλάκες ἰδιαιτέρας παρασκευῆς Θ. ΒΑΦΕΙΑΔΟΥ

Μεγέθη	4	1/2	X	6	3	Γρ.	ἢ	δωδεκάς
	6	1/2	X	9	4	1/2	»	»
	9		X	12	8	»	»	»

Πλουσιωτάτη συλλογὴ στερεοσκοπικῶν εἰκόνων πρὸς 60 παρ.
ἐκάστη καὶ μὲ ἰδιαιτέρας συμφωνίας διὰ τοὺς ἀγοράζοντας μεγά-
λας ποσότητος. Ἡλεκτρικὰ συσκευαί, τηλεσκοπία, δίοπτρα, κτλ.

Ὁδηγίαι διὰ φωτογραφίαν παρέχονται δωρεὰν εἰς ὅλους

ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΑΝΔΡΕΙΩΜΕΝΟΥ

283—Μεγάλῃ ὁδῷ τοῦ Πέρα—283

Τὸ φωτογραφεῖον τοῦ ὁμογενοῦς καλλιτέχνη κ. Ν. Ἀν-
δρειωμένου συνιστῶμεν ἐκθύμως εἰς τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώστας τῆς
τε πρωτεύουσας καὶ τῶν ἐπαρχιῶν, τῶν ἐπιθυμούντων νὰ φωτογρα-
φηθῶσιν.

Ἀπαράμιλλος καλλιθεσιὰ διακρίνει τὰς εἰκόνας τοῦ κ. Ν.
Ἀνδρειωμένου, οὗ ἡ σπανία εἰδικότης ὁμολογεῖται παρὰ πάντων.